

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

Προπληρωτέα

Ἐν Ἑλλάδι Δρ. 10
Ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ Φρ. χρ. 12

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΓΡ. ΚΑΜΠΟΥΡΟΓΛΟΥΣ

ΕΒΔΟΜΑΣ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ «ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ»

Ἐν ὁδῷ Μουσῶν ἀριθ. 6.

Ἐκαστον φύλλον τιμᾶται
λεπτῶν 20.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἡμερολόγιον (ἐκκλησία, ἱστορία).
Αἱ κόραι τῶν νήσων (σελίδες ἐκ τοῦ καθημε-
ρινοῦ βίου) ὑπὸ Σ. Κ. ΠΑΓΑΝΕΛΗ.
Τοῦ Τελώνου καὶ Φαρισαίου ὑπὸ Γ. Α.
Ἔργα καὶ ἡμέραι ὑπὸ Δ. Γρ. Κ.
Ἐβδομάς.
Ἡ Ἀφελῆς (μυθιστορία τῆς Henry Gré-
ville) μετὰφρασθεῖσα ὑπὸ Κ.
Γλωσσικαὶ παρατηρήσεις συντόμως ἐκφερό-
μεναι χάριν τῶν πολλῶν, ὑπὸ Κ. Σ. ΚΟΝΤΟΥ.
Φιλολογικά, ἐπιστημονικά, καλλιτεχνικά.
Βιβλιογραφία.
Παρεκδόσεις, ὑπὸ Γ. Μ. ΔΑΜΒΕΡΓΗ.
Δημοσία ὕψεια (τὸ περὶ δαμαλισμοῦ Νομο-
σχέδιον. Τὰ προφυλακτικά κατὰ τῆς ἀσιατικῆς
χολέρας μέσα) ὑπὸ ΒΕΡΝΑΡΔΟΥ ΟΡΝΣΤΑΙΝ ἀρ-
χιάτρου.
Ἀπαντήσεις ἄνευ ἐρωτήσεων.
Πνευματικαὶ ἀσκήσεις.—Ἀλληλογραφία.

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ

(13 Ἰανουαρίου)

ΕΚΚΛΗΣΙΑ. Τοῦ τελώνου καὶ φαρισαίου.
[Ἐρμούλου καὶ Στρατονίκου, μαρτύρων ἀθλη-
σάντων ἐπὶ Λυκινίου τῷ 314].

ΙΣΤΟΡΙΑ 1822. Οἱ ἐν τῷ Ἀεροκρίνθῳ πολι-
ορκοῦμενοι Τούρκοι, ἀπολέσαντες, πᾶσαν ἑλπίδα
καὶ μάτην ἀναμείναντες ἐπικουρίας ἐδέχθησαν νὰ
παραδώσωσιν τὴν Ἀρόπολιν, τὰ ὅπλα τῶν καὶ
τὴν κινητὴν περιουσίαν τῶν, πλὴν δύο ἐνδυμασιῶν
καὶ ὀλίγων χρημάτων, ὑπὸ τὸν ὄρον νὰ ὁδηγη-
θῶσι διὰ πλοίου οὐδετέρας σημαίας εἰς τὴν Μι-
κράν Ἀσίαν. Οἱ 150 ὅμως Ἀλβανοὶ τῇ συνεργίᾳ
τοῦ Πλαπούτα καὶ τοῦ Πανουργιᾶ μετὰ τῆς ἀ-
ποσκευῆς τῶν καὶ ἐπέβησαν τεσσάρων Ἑλληνικῶν
πλοίων. Ἐξ αὐτῶν ὅμως ὀλίγοι ἐσώθησαν τῶν
μὲν καταποντισθέντων, τῶν δὲ φονευθέντων.

ΑΙ ΚΟΡΑΙ ΤΩΝ ΝΗΣΩΝ

[Σελίδες ἐκ τοῦ καθημερινοῦ βίου]

Ἐν τῷ ὄρμῳ νήσου τινὸς τοῦ Αἰγαίου
μικρὸν ἱστιοφόρον πλοῖον σαλεύεται ἐπ'
ἀγκύρας. Διὰ τῶν στενῶν σανίδων τῶν
ἐνοσῶν μετὰ τῆς ξηρᾶς τὸ ἔτοιμον
πλοῖον εἰσέρχονται καὶ ἐξέρχονται ἀνα-
μῆξ παιδιὰ καὶ γυναῖκες, δέμα στρογγύ-
λον φέρουσαι ὑπὸ μάλης καὶ τὰς ὀφεις
περίλυποι. Ὁ πλοίαρχος, σκαιὸς τοὺς
τρόπους καὶ τὴν φωνὴν ἄγριος, ἀλλ' ἀ-
γαθότατος κατὰ βάθος, βοᾷ παροτρύνων
τοὺς ἐπιβάτας νὰ σπεύσωσιν. Ὁ ἄνεμος
πνέει οὐριος. Τὸ ἐσπέρας θὰ παρακάμψωσι
ταῖς καθοκολόταις, τὸ πρωὶ εἰσέρχονται
εἰς τὸν Πειραιᾶ. Γρήγορα, ἐπαναλαμβά-
νει ὁ πλοίαρχος, καὶ ἐν τῇ ὁρμῇ τῆς προ-
τροπῆς μικρὰ βλασφημία ἐξέρχεται τῶν
χειλέων τοῦ ἀνυπομονοῦντος καὶ ἀεικινῆ-
του πλοίαρχου.

✱

Ἡ βροντώδης τοῦ καπετάνιου παρό-
τρυνσις ἐπέτεινε τὴν κίνησιν. Ἀπὸ τῶν
ἐσχατιῶν τῆς παρὰ τοῦ καποπόλεως φαί-

νεται ἐρχομένη πληθὺς γυναικῶν, μετὰ
παιδιῶν μικρῶν καὶ τινῶν γερόντων. Προ-
πέμπουσιν ἀγαπητὰ τῶν οἰκογενειῶν μέλη,
προώρως ἐκπατριζόμενα ὅπως ἀναζητή-
σωσιν εἰς τὰ ξένα, διὰ τῆς ἐργασίας καὶ
τῆς τιμῆς, τὰ μέσα τῆς συντηρήσεως καὶ
μικρὰ χρηματικά ἐφόδια προωρισμένα διὰ
τοὺς γέροντας γονεῖς καὶ τ' ἀνήλικα τέ-
κνα. Μετ' ὀλίγον ἡ κόρη τοῦ Αἰγαίου ἀ-
ποχωρίζεται πλέον τῆς μητρὸς της, καὶ
ὁ Θεὸς γνωρίζει ἐὰν θὰ τὴν ἐπανίδῃ ποτέ,
πότε καὶ πῶς. . . Ὁ κόσμος εἶναι θά-
λασσα μετὰ πολλοὺς σκοπέλους καὶ κινδύ-
νους. Ἐντὸς αὐτῆς ναυαγεῖ ὁ ἔμπειρος
ναύτης. Ὡ! ἂς προστατεύσῃ τὴν ἀθρό-
τητά σου ἡ Πρόνοια, τρυφερόν πλάσμα·
οὐδέποτε εἶχες ἀνάγκην θερμότερας προσ-
ευχῆς καὶ πεποιθήσεως ἢ ἥδη ὅτε, ἀπο-
στερουμένη τῆς μητρὸς καὶ τῶν συμβου-
λῶν της, ῥίπτεσαι μόνη εἰς τὸ ταραχώ-
δες πέλαγος, ὅπερ λέγεται ζωή.

✱

Ἐν τούτοις ἡ πυκνὴ συνοδεία ἀφίκετο
εἰς τὴν ἀκτὴν. Ὁ πλοίαρχος, προλαμβά-
νων τὴν σκόπιμον τῶν μητέρων ἀναβολὴν,
διατάσσει νὰ λυθῶσι τὰ πρυνήσια. Οἱ
ναῦται ὁρμῶσιν ἐπὶ τὸ ἔργον, ἐνθ' ἡμέρας,
κόραι, παιδιὰ καὶ γέροντες πυκνοῦνται ἐπὶ
τοῦ καταστρώματος. Οἱ ὀφθαλμοὶ ὑγραί-
νονται ἀκουσίως. Ἀρχονται τὰ συγκινη-
τικὰ ἐκεῖνα προανακρούσματα τῶν ἀπο-
χαριστησίων· τὰ μικρὰ ἐπιμένουσι διὰ
τὰς δοθείσας εἰς τὰς ἀδελφὰς τῶν πα-
ραγγελίας, αἱ μητέρες ἐπαναλαμβάνουσιν,
ἐν μέσῳ δυσχερῶς καταστελλομένων λυγ-
μῶν, συμβουλὰς μυριάκις λεχθείσας ἀπὸ
τῆς πρωῒας. Ἡ κόρη τῆς νήσου ἵσταται
περίλυπος ἐπὶ τοῦ χεῖλους τοῦ πλοίου· με-
λευκὸν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς μαנדύλιον, με-
πλουστάτην βαμβακίνην ἐσθῆτα καὶ ἀ-
κουψα πέδιλα, ἀτενίζει μετὰ τεθολωμένους
ὀφθαλμοὺς τὴν μητέρα, τὸν πάππον, τοὺς
ἀδελφούς· πλανᾷ τὸ ὄμμα της πρὸς τὸν
οἰκίσκον, ἐνθα ἀνεδράφη καὶ ἔπαιξε. . .
Ἀγαπαι συγκινήσεις τῆς πατρικῆς στέγης
καὶ τίς δύναται ποτε νὰ σὰς περιγράψῃ!

✱

Συγγενεῖς καὶ οἰκεῖοι ἔστησαν ἤδη ἐπὶ
τῆς ἀποβάθρας. Αἱ μητέρες ἐκτείνουνσι
πρὸς τὰς θυγατέρας τὰς χεῖρας, αἱ κό-
ραι μάτην πειρῶνται νὰ δράξωσι τὰς μη-
τρικὰς χεῖρας. Εἶναι μακρὸν τὸ διάστημα.
Τῆς «Παναγίας» τὸ ὄνομα ἐπικρατεῖ ἐν
μέσῳ τῶν ἡχηρῶν θρήνων τοῦ ἀποχαιρε-
τισμοῦ. Χεῖρες καὶ μαנדύλια σεῖονται ἤδη
ταχύτερον τοῦ συνήθους. Τὸ πλοῖον ἀπε-
μακρύνθη τῆς ἀποβάθρας, τὰ ἱστία ἀνα-
πετάννυνται εὐρέως, ἡ δὲ πρῶρα σχίζει
τὴν ἄλγασσαν ἐν μέσῳ ἄφρου καὶ συριγ-
γμῶν. Μετ' ὀλίγον τ' ἀντικείμενα θὰ
σκοτισθῶσι· ἡ μήτηρ, ὁ γέρον πατήρ δὲν
θὰ διακρίνῃ πλέον τὴν κόρην, οὐδ' αὐτὴ

τὴν μητέρα κλαίουσαν καθ' ὅσον φεύγει τὸ
πλοῖον. Ἰστάτη ἀκούεται ἐν τούτοις καὶ
ἡνωμένη ἀπὸ τοῦ πλοίου φωνή· «ἔχετε
ὕψειαν». Ἡ ἀπόγαιος αἴρα φέρεται εἰς τὰς
ἀναχωρούσας τὴν εὐχὴν τῶν γονέων ἀφιε-
ρούντων τὰ τέκνα τῶν εἰς τὴν θείαν προ-
στασίαν· «Νὰ σὰς φυλάττῃ ἀπὸ τοὺς κα-
κοὺς δρόμους ὁ Θεός», εἶναι ὁ ἐσχατος
λόγος ἐν ὁ ἄνεμος φέρεται εἰς τὸ πλοῖον. Λό-
γος πλήρης ἐννοίας.

✱

Τὸ οὐριόδρομον πλοῖον ἠφανίσθη ἤδη
ὀπισθεν τοῦ μικροῦ τοῦ ὄρμου ἀκρωτηρίου.
Ἐπέστρεψαν περίλυποι αἱ μητέρες εἰς
τοὺς οἴκους, ἐνθα πᾶσα γωνία καὶ πᾶν
ἀντικείμενον ἀνεκάλει τὴν ἀναχωρήσαντα
κόρην. Ἐπὶ τινος σανίδος φαίνονται τὰ
εἰκονίσματα· μικρὰ κανδήλα καὶ αἱ ἀδια-
λείπτως πρὸ αὐτῶν, τὸ δὲ ἐσπέρας ἡ οἰ-
κογένεια τοῦ ἀλιέως προσέυχεται σύμπασα
ζητοῦσα τὴν προστασίαν τοῦ Θεοῦ διὰ
τὴν ἐπαύριον καὶ εὐχαριστοῦσα Αὐτὸν
διὰ τὰ δοθέντα κατὰ τὴν ἡμέραν ἀγαθῶν.
Ἡ μήτηρ ἐγείρει ὕγρους πρὸς τὰς εἰκό-
νας ὀφθαλμούς, ὁ δὲ λογισμὸς της λέγει
τὸ πᾶν χωρὶς νὰ λαλήσωσι τὰ χεῖλη της.
... Εἰς τὴν πρόνοιαν τοῦ Θεοῦ ἀφιεροῖ
τὸ ἀγαπητὸν τῆς καρδίας της τέκνον.
Θὰ ἐπανέλθῃ ἄρά γέ ποτε; λέγει μετὰ πε-
πνιγμένην φωνὴν ἡ ταλαίπωρος μήτηρ. Ὁ
νοῦς της, ἄπειρος τῶν ἀληθῶν, τῶν ἀνε-
πανορθῶτων δυστυχημάτων, ὑπελάμβανεν
ὅτι ἡ δεινότερα τῶν συμφορῶν εἶναι ὁ θά-
νατος. Ἡ περίλυπος μήτηρ δὲν ἠρώτα τὰς
εἰκόνας πῶς θὰ ἐπανέλθῃ τὸ τέκνον της, ἀλλ'
ἀπλῶς ἐὰν θὰ ἐπανέλθῃ. Ὅμοιαι αἱ κόραι
τῶν νήσων πρὸς τ' ἀποδημητικὰ ἐκεῖνα
πηγὰ τὰ καταλείποντα τὰς φωλεὰς καὶ τὰ
δάση τῶν ὅπως ἀναζητήσωσιν εἰς ξένα κλί-
ματα τὴν τροφὴν τῶν, ἀπέρχονται καὶ αὐ-
ταὶ εἰς ξένας καὶ ἀγνώστους πόλεις, τὸν
ἄρτον τῆς ἡμέρας ζητοῦσαι καὶ τὴν εὐκαι-
ρίαν ν' ἀνακουφίσωσι τὰς ἀδυσωπῆτους τῆς
πενομένης οἰκογενείας ἀνάγκας. Εἰς τὰ
δάση καὶ τὰς κοιλάδας ὁ κυνηγὸς ἀπει-
λεῖ διὰ τοῦ πυροβόλου τὰ πετεινά, ἀλλ'
εἰς τὰς πόλεις, ὁ ἀνὴρ ἐκτείνων πανούρ-
γους καὶ ἀπατηλοὺς ἱζοὺς παγιδεύει τὴν
ἀθρότητα τῆς κόρης· τοῦλάχιστον ἐὰν
τὴν ἐφύνησε; . . .

✱

Τὸ πλοῖον φέρον τὸ ἀνθρώπινον φορ-
τίον σχίζει ταχέως τὴν θάλασσαν. Μικρὸν
κατὰ μικρὸν λύεται ἡ βαθεῖα τῆς κόρης
μελαγχολία· τῆς σεμνῆς πατρικῆς ἐστίας
αἱ ἀναμνήσεις ὑποκρινῶνται ἐκ θελητικῶν
προσδοκιῶν καὶ ἐλπίδων. Θὰ ἴδῃ τὴν
Ἀθῆνα ἡ κόρη· τὴν πόλιν τῶν θαυμάτων,
ὅπου ἡ νύξ εἶναι ἡμέρα, ἐνθα λαμπραὶ πα-
νηγύρεις ἀπασχολοῦσι διαρκῶς τὸν λαόν.
Ὡραῖαι κυραὶ καὶ κύριοι διαγκωνίζονται
εἰς τὰς ὁδοὺς, λαμπρὰ καταστήματα πα-

ρατάσσουνι μυθικούς πλούτους εἰς τὰ ὄμματα τοῦ ἐκπλήκτου διαβάτου. Φάλαγγες στρατιωτῶν ἐλαύνουσι τὰς ὁδοὺς· ἡχοῦσιν αἱ μουσικαί, διέρχεται ὁ Βασιλεὺς, ἡ Βασίλισσα, τὰ βασιλόπουλα. Τῆς φαντασίας ἡ πτῆσις μεγαλοποιεῖ τὴν προσδοκίαν τῆς ἀπείρου κόρης βεμβαζούσης κατὰ τὸ προσήνεμον μέρος τοῦ πλοίου. Τὸ λιτὸν φαγητόν, ὅπερ τῆς μητρὸς ἡ πρόνοια ἔκρυπεν εἰς τὸ βάθος καλαθίου τινός, ἐπέτεινε τὴν προσεφλουμένην χαρὰν τῆς ἐπαύριον ἄχρις οὗ ἡ ἐπελθούσα νύξ ἐπεράτωσε τὰ ὄνειρα τῆς ἐρηγόρουσας. Ἐξήτηθησαν τότε αἱ μπόραι· ἐκάστη κόρη ἔλαβεν ἐκεῖθεν μικρὸν τι σαλάκι, μόνον περιουσίαν μετὰ τῶν ὀλίγων ἐσφουράων τῆς, ἐτυλίχθη ἐντὸς αὐτοῦ, προσηυχῆθη θερμῶς κατὰ τὴν εὐσεβῆ καὶ ὠραίαν συνήθειαν ἥτις ἐκλείπει δυστυχῶς ὁσήμεραι! ἐπεκαλέσθη κατ' ἔθος τὴν Παναγίαν, ἀνεμνήσθη ὅτι γῆρας αὐτὴν τὴν ὦραν ἦτο ὑπὸ τὴν πατρικὴν σέγγαν, μετὰ τὴν μητέρα, τὸν πατέρα καὶ τοὺς ἀδελφούς, ἔκλυσεν εἰς τὴν προσφιλεῖ ἀνάμνησιν καὶ κατεκλίθη, λικνίζομένη ὑπὸ τοῦ λήματος. Ὁ κόπος καὶ αἱ συγκινήσεις τὴν κατέδωλον. Ὁνειρεύετο ὅτι ἔγεινε μεγάλη κυρία, ὅτι μετεκάλει παρ' ἐκυτῆς τοὺς γονεῖς καὶ τοὺς ἀδελφούς τῆς, πλουσία ἤδη εἰς φιλοστοργίαν καὶ χρήματα, ὅτι ἐσπουδαῖε τοὺς ἀδελφούς καὶ ἡσυχάζεν εὐτυχῶς εἰς τοὺς οἰκίους τῆς γῆρας. Ὅτε δὲ ἡ ἰσχυρὰ τοῦ πλοίαρχου φωνὴ δίδοντας διαταγὴν τινὰ, διέκοπεν αὐτῆς τὸ θελητικὸν ὄνειρον, ἔκλειεν ἐν τάχει τοὺς ὀφθαλμούς διώκουσα τὴν συνέχειαν τῆς τερπνῆς ὀπτασίας. Ἄς μὴ μειδιᾷται ὁ ἀναχνώστης. Ἦτο νέκ'· τί παραδοξὸν ἔαν ἦτο ὄνειροπόλος· μήπως τάχα τὸ ὄνειροπολεῖν εἶναι τὸ ἀποκλειστικὸν προνόμιον τῆς οἰκογενειακῆς εὐκλείας ἢ τοῦ πλοῦτου; Καὶ τίς νέος δὲν ἐτράφη μετὰ θρησκείας ὄνειρα, εἴτε ἀγρότης, εἴτε καὶ τῆς, εἴτε βανυσουργός, εἴτε πρίγκιψ;

*

Οὐδέποτε διήλθε ταρχωδές ἐκιν νύκτα. Ἡ τρικυμία ἦτο εἰς τὴν ψυχὴν τῆς καὶ ὄχι εἰς τὴν θάλασσαν. Πόσον ἦτο εὐτυχῆς ὅτε δὲν εἶχε πόθους οὕτε ἐλπίδας ἀναπτρωθείσας!... Τὸ πλοῖον ἐν τούτοις, ὠθούμενον ὑπὸ σταθεροῦ ἀνέμου, ἔτρεχε πάντοτε. Ἀπὸ τὸν ναυτοπαῖδα ἔμαθεν ὅτι προσήγγιζον εἰς τὸν Παιραιῶν, ἡ δὲ καρδία τῆς ἀνεκτύπησε σφοδρότερον. Ἐφ' ὅσον ἐβραχύνετο ἡ ἀπόστασις, κατὰ τοσοῦτον ἠϋζάνεν ἡ περιεργία, καὶ ὅτε αἱ πρῶται τοῦ Φαλήρου οἰκίαι ἐπεφάνησαν πόρρωθεν συγκεχυμένως, σχεδὸν ἐλιποθύμει ἐξ εὐδαιμονίας καὶ προσδοκίας. Νὰ ἡ Ἀθήνα ἀνεφώνησεν. Ἐμελαγχόλησε μαλοῦσα ὅτι ὁ λευκὸς ἐκεῖνος ὄγκος δὲν ἦτο ἡ Ἀθήνα, καὶ μόλις ἐπανέλαβε τὴν προτέραν ζωηρότητα, ὅτε εἰς τὸ βάθος τῆς ἀττικῆς λεκανῆς διεγράφησαν αἱ πρῶται τῶν Ἀθηναίων οἰκοδομαί. Προσηγγίζε τέλος εἰς τὴν γῆν τῆς ἐπαγγελίας· ἐβλεπε τὴν πόλιν τῶν στοχασμῶν καὶ τῶν πύθων τῆς· ἡγνῶει ἡ τάλαινα ὅτι τὰ ὠραιότερα πράγματα δὲν εἶναι πάντοτε τὰ καλλίτερα. Ἀπροσδόκητον κώλυμα ἠν-

ξησε τὴν ἀνυπομονησίαν τῆς· ὁ ἄνεμος ἐκόπασεν αἴφνης, τὰ δὲ χαλαρωθέντα ἱστία δὲν ἐπτέρουν πλέον τὸ καῖκι. Ὁ πλοίαρχος ὠρύετο, ἀπαξ δὲ μικροῦ δεῖν ἐφρόνευε τὸν ναυτοπαῖδα. Ἀλλ' ὅτε ὁ ἥλιος ἔδυε ὕπισθεν τῶν βουνῶν τῆς Μεγαρικῆς, λεπτὴ αὖρα ἐκίνησε τὸ καθηλωμένον πλοῖον, ὅπερ ὠθούμενον ἐλαφρῶς ὑπὸ τοῦ ἀνέμου καὶ τῆς κωπηλασίας κατέρωθσε νὰ συρθῇ ἄχρι τοῦ λιμένος τοῦ Παιραιῶς. Ἡ προκαχωρηκυῖα ὦρα δὲν ἐπέτρεπε τὴν εἰς τὴν ξηρὰν ἀποδίσκασιν, οἱ δὲ ἐπιβάται διευνυκτέρευσαν ἐπὶ τοῦ πλοίου.

*

Ἐκοιμήθη ὕπνον διακεκομμένον καὶ ἀνήσυχον. Ἡ περιεργία τὴν ἐπνιγε. Τὴν ἐπαύριον ἀπέβη εἰς τοῦ Τζελέπη, ἡκολούθησε προσβυτιδὰ τινὰ γνῶριμον καὶ ἀφίκετο εἰς τὸν σταθμὸν τοῦ σιδηροδρόμου καθ' ἣν ὦραν ἡ μηχανὴ ἐκυλίστο πρὸς τὴν δεξαμενὴν. Τὸ βαπόρι τῆς ξηρᾶς τὴν κατέπληξε. Μετ' ὀλίγον ἀνῆρχετο πρὸς τὰς Ἀθήνας. Ἐφθασε, κατῆλθεν εἰς τὸν σταθμὸν, ἔλαβεν ὑπὸ μάλης τὸν μπόρον, ἀνῆλθε μετὰ τῆς duègne εἰς τὸν σιδηροδρομικὸν λεωφορεῖον, κατῆλθε παρὰ τὴν πλατεῖαν τῆς Ὀμονοίας τραπέισα ἐκεῖθεν μετὰ τῆς ὁδηγοῦ τῆς εἰς φιλικὸν τινὰ οἶκον παρὰ τὸ Γεράνι. Καθ' ὁδὸν ἔχαινε κατὰ γράμματα· ἡ διέλευσις τάγματός τινος στρατοῦ μετὰ τῆς μουσικῆς ἐκορύφωσε τὴν ἐκπληξίν τῆς καὶ ταύτην ἡ συρροὴ καὶ τὸ τάχος τῶν ἀμαξῶν, ἃς τότε ἐβλεπε κατὰ πρῶτον. Ἐν τούτοις ἀφίκετο εἰς τὸ κατάλυμα· ἡ γραῖα ἔκρουσε τὴν θύραν, ἥτις ἠνοιχθῇ ἡ δὲ κόρη εἰσῆλθεν ἐντὸς πλήρης συστολῆς, ἀγνότητος καὶ δειλίας.

*

Ἀλλ' ὁ οἶκος ἐκεῖνος ἦν οἶκος ἀπωλείας. Οὕτε ἐπινοοῦμεν οὕτε ὑπερβάλλομεν ἀσχημίας, ἀγνώστους τέως ἐν τῇ ἀγνῇ ἡμῶν κοινωνίᾳ. Ὁ οἶκος ἦν καταγώγιον ἀναίσχυντίας. Παρὰ καλῶ τοὺς σεμνοτύπους νὰ μὴ προσποιηθῶσιν ἀγανάκτησιν ἢ ἐκπληξίν. Ἐὰν ἡ κοινωνία ἀνέχεται ἐν γνώσει τὸ κακόν, δίκαιον εἶναι νὰ τιμωρηθῇ ἐκ τῶν συνεπειῶν τοῦ κακοῦ τούτου· ἐὰν τὸ ἀγνοῇ, πρέπει νὰ τὴν φωτίσῃ τις καὶ νὰ ζητήσῃ τὴν συνδρομὴν τῆς. Ἡ κόρη ὠδηγήθη, ἀγνοῖα τῆς, εἰς καταγώγιον. Ἐν τῇ ἡμετέρᾳ κοινωνίᾳ ἐμορφώθη ἀπὸ τινος ὑποσάβμητις ἀκούσα ἀνεπίφθονον ἐπάγγελμα. Ἀποπλανᾷ τὰς κόρας, ἐκτείνουσιν καὶ ἄχρι τῶν ἐπαρχιῶν τὰς βδελυρὰς αὐτῆς προσπαθείας. Ἐπὶ τῇ προσφάτῃ εὐρέσεως κρείσσονος τύχης καὶ οἴκου ὁδηγεῖ εἰς τὸν ἡθικὸν θάνατον καὶ ἐξάπνις ἀθῶα πλάσματα, ἅτινα θὰ ἐσώζοντο βεβαίως ἐὰν ἡ ἐπ' αὐτῶν ἀγρυπνία τῶν οἰκοδεσποτῶν ἦτο μείζων κατὰ καθήκον. Σύρομεν πέπλον ἐπὶ πάσης λεπτομερείας καὶ ἀκούμεθα σημειοῦντες ὅτι εἰς τὰς πρῶτας ὀρυγὰς μαινομένου συρφετοῦ εἰσπηδήσαντος εἰς τὸ καταγώγιον ἡ κόρη ἀπέδρα ἐντρομος, λαθοῦσα τὴν προσοχὴν τῶν ἐσω καὶ ἔξω φαυλοβίων.

*

Ἐκρούσε τὴν πρῶτην θύραν καὶ εἰσῆλθε. Γενναία ὑπῆρξεν ἡ φιλοξενία καὶ γεν-

ναίστεραι αἰσωτήριοι συμβουλαὶ τῆς πτωχῆς γυναικός, ἥτις περιέθαλψε τὴν κόρην. Τὴν ἐπαύριον ἐτοποθετήθη εἰς οἰκίαν τινὰ πλουσίου μεσίτου ἔκ τινος πόλεως τῆς Ἀνατολῆς ἐλθόντος ἐνταῦθα. Ἡ κυρία καὶ ὁ κύριος ἐφαίνοντο ἀξιόλογοι. Ἀλλὰ καὶ ἡ κόρη εὐηρέστησεν· αἰδήμων καὶ ἀθωοτάτη προῦκάλει ἀμέσως τὰς συμπαθείας· τὴν ταχθεῖσαν ὑπηρεσίαν ἐξετέλει ἀκριβῶς καὶ προθύμως· ἡ μαγειρίσσα ἐφαινετο ἐνθουσιασμένη (πράγμα ἀσύνηθες), ἡ κυρία ἐπίσης, ἀλλ' ὑπὲρ πάντας ὁ μᾶλλον εὐχρησθημένος ἐφαίνετο ὁ ἀφέντης.

*

Ἡμέρα τῇ ἡμέρᾳ ἡ κόρη ἀπέβαλε μέρος τῆς φυσικῆς αὐτῆς δειλίας. Αἱ μικραὶ τῆς γειτονεῖας σχέσεις, περιοδικαί τινες ἔξω τοῦ οἴκου ἐπισκέψεις, ἀφηγήσεις ἢ ἐπεισῶδια ἐκτυλισσόμενα πρὸ τῶν ἀπειρῶν αὐτῆς ὀφθαλμῶν, ἡδύναντο, χρόνου προέοντος, ν' ἀπειλήσωσι τὴν ἡθικότητα τῆς κόρης. Τοιοῦτος ὅμως κίνδυνος ἡ ἦτο ἀνυπαρκτος, ἡ ἡδύνατο νὰ θεωρηθῇ ἀπώτατος. Ἡ πτωχὴ κόρη ἡπειλεῖτο ἐγγύτερον, καὶ τὸ χεῖριστον ἡπειλεῖτο ὑποῦλως καὶ κρύφα. Ὁ οἰκοδεσπότης ἦν ἀκόλαστός τις καὶ διεφθαρμένος, οὐδεμίαν ἔχων ἀρχὴν ἡθικὴν, οὐδὲν ἀξίωμα, οὐδεμίαν παιδείαν· πᾶσαν τὴν ἀξίαν αὐτοῦ ἐξήρται ἀπὸ ῥυπαροῦ πλοῦτου ὑπόπτως συλλεγέντος εἰς τὸν βόρβορον τῆς πόλεως ἀφ' ἧς ἦλθεν. Ἡτένισεν ἀκολάστως τὴν ἀθῶαν ἐκείνην ὑπαρξίν· ἦτο ἀπροστάτευτος, ἀδύνατος, καὶ πτωχή. Διὰ πάντα τίμιον ἄνθρωπον τοιαύτη κατάστασις θὰ ἦτο μία ἐπὶ πλέον σύστασις πρὸς προστασίαν· διὰ τὸν μεσίτην ὅμως ἦν ἀπροσδόκητον εὐρημα. Εἶχεν ἀνάγκην νὰ διασκεδάσῃ τὴν ἀνίαν μὴδ' ἐβδομάδος· εὐρέθη τὸ συμπαθὲς καὶ ἀσθενὲς ἐκεῖνο ἄνθος πρὸ αὐτοῦ καὶ ἡπλωσε τὴν ἀκάθαρτον χεῖρά του ὅπως τὸ συντρίφι. Εἶχε χρήματα· ἰδοὺ ἡ ὑπερτάτη διὰ τὸν μεσίτην λογικὴ· τί πλεύτερον ἡδύνατο νὰ ἐπιθυμήσῃ, τίς ἡδύνατο νὰ ἀντιστῇ καὶ εἰς τὰς κτηνωδεστέρας τῶν ἰδιοτροπιῶν τοῦ ἀφῶ εἶχε χρήματα; Ἐν τῇ λέξει ταύτῃ ὁ βδελυρὸς ἐκεῖνος συνεκέντρον τὸ πᾶν, διότι τοιαύτας εἶχεν ἀρχὰς καὶ τοιαύτας ἐπέτρεψεν αὐτῷ νὰ ἔχῃ κοινωνίαν ἐξιπασμένην...

*

Ἡτένισε τὸ κατ' ἀρχὰς ἡδέως τὴν κόρην, καὶ βραδύτερον τὴν ἐθώπευσε πατρικῶς εἰς τὴν παρειάν. Ἡ ἐκπληξὶς τῆς παιδὸς ἀπέβη βαθεῖα· δι' αὐτὴν ὁ οἰκοδεσπότης ἦτο ὁ ἀφέντης. Ὅτε ὅμως ὁ ἀθῶλος οὗτος ἐξετράπη, ἡ δὲ κόρη διὰ τῆς φυσικῆς ἀγχινοῖας διέγνω τὸν κίνδυνον ὑφ' οὗ ἡπειλεῖτο, κατελήρθη ὑπὸ φρίκης. Ἀλλὰ πρὸς τίνα ν' ἀποταθῇ; Γράμματα δὲν ἤξευρε· συγγενεῖς δὲν εἶχε· ἐδῶ τίνα νὰ εἰδοποιήσῃ λοιπὸν καὶ τὰς νὰ γράψῃ εἰς τὴν μητέρα τῆς! Ἐκείνη νὰ προσφύγῃ εἰς τὴν κυρίαν, ἀλλ' ἀνισταλὴ ἐκ φόβου καὶ αἰδοῦς· διενόηθη νὰ φῇ νύκτωρ. Ἀλλὰ πῶς νὰ ἀπέλθῃ; Οἱ κακοὶ ἄνθρωποι ἐπλεόναζον, κατὰ τὴν ἀρετὴν τῆς, εἰς τὰς ὁδοὺς. Ἐὰν τὴν συνελθόντων! Ἐνθυμήθη τοὺς γονεῖς τῆς, τὴν ἀλύβην τῆς, τὴν γαλήνην καὶ τὴν ἀρετὴν

λειαν του χωριού της και η κόρη έθρήνησε πικρώς.

✱

Η γυνή είχε απολεσθή. Οτε άνένηψεν, άφένθη είς τοιούτους φρικαλέους όλολυγμούς, ώστε η κυρία της έσπυεσεν έντρομος, από δέ της όδου ώρμησεν είς τόν οίκον οί διαβάται. Ο μεσίτης κατεγίνετο είς τό χρηματιστήριον ν' άπατήση άλλους όμοτέχνους είς τήν άγοράν και τήν πώλησιν. Έν διαστήματι μιās έβδομάδος η νέα άπέβη πτώμα. Έρυθρός κύκλος διεγράφη περί τά βλέφαρά της· αί παρειάί έκοιλώθησαν, ή όψις έγένετο πελιδνή, και άπλανής ό άδιαλείπτως κλαίων όφθαλμός. Έχαρκατηρίσθη ως ύποκειμένη είς πιθανήν παραφροσύνην και άπεπέμφθη του οίκου. Η άπελπισία της άλλως ήνώχλει τόν άνέντην.

✱

Μικρόν κατωτέρω του Διπύλου, έν μέσφ των πέριξ δένδρων και των λαχνοκήπων έγείρεται πενιχρόν κτίριον υπό τοίχου κυκλούμενον και άπόρσιτον όλως είς τήν θέαν των περιέργων. Δύο έτη μετά τό θλιβερόν έπεισόδιον, ούτινος νύξεις μόνον έπετρέπετο ήμιν νά δώσωμεν, άμαξά άγοράία ώδήγει είς τό δυσώνυμον εκείνο οίκημα τό φέρον του νοσοκομείου τό όνομα, γυναίκα νεαράν υπό άστυνομικού φύλακος συνοδευμένην. Πρώτοι ρυτίδες ηύλάκουν τό πρόσωπον της γυναίκας· άν τις όμως είχε τήν δύναμιν νά ψυχολογήσθ επί του άθλίου πλάσματος, θά έπέθετο ότι ούχι ή κραυγή και τό ψιμύθιον, αλλά της συνειδήσεως ή άγωνία έμάχανε και έρρυτιδωσε τό πρόσωπον της δυστυχούς γυναίκας.

Πένθιμοι συλλογισμοί άπησχόλουν τά δύο έν τη άμαξή όντα. Ο φύλαξ πρό όλίγων ήμερών είχε απολέσει τήν κόρην του, τό μόνον όν, όπερ είχε επί της γής, και τό μόνον στήριγμα. Αύτην ένεθυμείτο ό δυστυχής και στηρίζων άδιαλείπτως τούς όφθαλμούς του προς τήν άπαγομένην νεαράν γυναίκα έζήτει συγγνώμην από τήν σκιάν του τέκνου του έν ή τραυματισθείσα στοργή του διέπλαττεν είς πάσαν κόρην της ήλικίας αύτης και τά προσφιλή χαρακτηριστικά της. Η άλλη ήτο κατ' άγραμμά αξιολύπητος· όκαενδύτις, καταβεβλημένη, βραγχνή, μέ της άπολύτου άπογνώσεως τήν έκφρασιν επί του προσώπου, εκίνει τόν έλεον και τόν οίκτον του παρατηρητοϋ, έν ποτε ήξίου από του ύψους της θέσεως του νά ρίψη περιφρονητικόν βλέμμα επί της Μαγδαληνής εκείνης, ήν του άνδρός ή άσυνειδήσια είχε άμετακλήτως κρημνίσει είς τό ήθικόν βράχρον.

Ο κλητήρ ήσθάνθη έκνύτν κατανυσόμενον. Έβλεπε καλώς ότι η γυνή εκείνη έπασχε βαθέως, ότι ήτο λεία των φρικωδεστέρων ψυχικών αλγηδόνων, ότι έκ του λάρυγγος αύτης έζήρχετο ρόγχος μάλλον ή συνήθης άνθρώπου άναπνοή. Πρό όλίγου άλλως τε είχε χάσει τό τέκνον του, ή δέ καρδιά του άπέβη εύπαθεστέρα έκ της όξύτητος της δυστυχίας. Ητένισε συμ-

παθώς τήν ταλαίπωρον, ήτοιμάσθη νά τήν έρωτήσθ ήπίως περί της αίτίας και της άρχής των δυστυχημάτων της, ότε αίφνης φοβεροί όλολυγμοί, έκ του στήθους της γυναικός έξεληόντες, κατεπτόησαν και αύτόν και τόν οδηγούντα τήν άμαξάν. Κρίσις ήθική είχε επέλθει επί της άπαγομένης γυναίκας, τά δέ δάκρυα, ή μόνη των άτυχών παραμυθία, ήκολούθησαν ως άμεσον άποτέλεσμα της σφοδρής κρίσεως, ήτις έβόστανιζε τό θυμ.

Ο κλητήρ συνεκινήθη.

Παιδί μου, είπε, πρέπει νά ύποφέρης πολύ. Μη φοβείσαι, είπέ μου, τί θέλεις ;

Η γλυκεία του κλητήρος γλώσσα έξέπληξε τήν γυναίκα. Τήν είπεν, άλλως τε, «παιδί του», από πολλού δέ χρόνου ή δυστυχής δέν είχε άκούσει προσφώνημα άνακαλούν τούς έρωτάτους των άνθρώπων δεσμών· οί θρήνοι έξεχύθησαν έλευθερώτερον.

Ο άγαθός άνθρωπος ήδημόνει. Έβλεπεν ότι δέν είχε πρό αύτου άνάίσχυτόν τι γύναιον κομπάζον επί τη άκολασία του βίου, όν ήγεν. Έπλησίασεν ήσύχως και ήρξατο διά πατριων λόγων παραμυθών τό θυμ της άνδρικης άσυνειδήσιας. Τότε, ό από μακρού χρόνου πιεζόμενος είς τό στήθος της άτμός του πικρού παραπόνου και της περιφροήσεως των άνθρώπων έξεργράγη μετατραπείς είς λυγμούς και σπαρκατικές έπικλήσεις του πατρός της μητρός και των οικείων ος έκάλει ήδύστηνος γυνή. Έπεκαλέσθη τόν θάνατον, αλλά πότε ό θάνατος άκούει προθύμως τούς είλικρινώς και θερμώς έπικαλούμενους τήν παρέμβασίν του ; Οί λόγοι της ήσαν κόλασις· κατηράσθη τόν κόσμον, τούς άνθρώπους, τήν κοινωνίαν θεωρούσαν άδιαφόρος τά ήθικά έγκλήματα τελούμενα υπό των μελών της πρός ή, ως γέρας, άπονέμει μετά τό έγκλημα μείζονα τιμήν μέχρι θαυμασμού φθάνουσιν ένίοτε. Δέν πρέπει νά έκπλαγή τις, έν ή κόρη της νήσου, διότι αύτη ήτο ή δυστυχής, και τοι άγράμματος, ήδύνατο νά συλλογίζηται και νά έκφράζηται μετά τσαύτης όρθότητος και σκοπιμότητος· ή συμφορά είναι άρίστη διδάσκαλος· και μελανόριξ νέος, πολυτάραχον βιώσας βίον, και πλήρη περισπασμών δύναται νά ήνε έμπεριότερος του πολίου γέροντος, ή ζωή του όποιου διήλθεν άδιαταράχτως.

Η άμαξά, βραδέως κυλιόμενη, άφίκετο είς τήν πλατείαν της 'Αγ. Τριάδος. Έστράφη δεξιά, και διά τινος δρομίσκου έχώρησε προς τόν οίκον. Η θύρα έκρούσθη, ό φύλαξ προσέβαλεν από θυριδίου τινός τήν κεφαλήν και άναγνωρίσας τόν κλητήρα έσπυεσεν ν' άναπετάσθ τήν πύλην. Μετ' όλίγον τό θυμ κατεγάρφετο είς τό βιβλίον του νοσοκομείου... Καθ' ήν στιγμήν διήρχετο τόν ούδόν ένόμισεν ότι ήκουσεν άσθενή φωνήν λέγουσαν πενθίμως «ό Θεός νά σέ φυλάττη από κακούς δρόμους», και τήν ήχώ έπαναλαμβάνουσιν πλειστάκις «κακούς δρόμους». Ήσαν αύται αί λέξεις, ός ή κόρη της νήσου, άναχωρούσα πρό δύο μόλις έτών από της πατρίδος της, ήκουσεν ως εύχην παρ' των

οικείων και φίλων της, ότε τό πλοϊον, σχίζον ταχέως τά κύματα, ήφάνιζετο όπισθεν του άποφράσσοντος τόν όρμον του χωριού της άκρωτηρίου.

Αλλ' ήτο άξία καταδίκης ή δυστυχής ; Παντελώς. Μετά τόν βδελυρόν δήμιόν της, ό μάλλον επί του προκειμένου άξιοκατάκριτος είναι ή κοινωνία. Διά της άδιαφορίας της έπιτρέπει ή κοινωνία τό έγκλημα, διά δέ της άνοχής της τό ένθαρούνει. Περισφαίνει τόν έγκληματίαν έν ήνε πλούσιος και τόν θωπεύει έν ήνε ισχυρός· τό δέ θυμ ; Πλήρες άσχους εκλείσθη είς τό νοσοκομείον. Έπλευσεν άγνόν και πλήρες άθρότητος είς τόν Πειραιά, άνήλθεν είς τάς 'Αθήνας και έδω άπέθανε τόν φρικωδέστατον θάνατον. Άπέπεμφθη του οίκου ένθα είχε σφαγιασθή, ήλιεύθη καθ' όδόν, έξηπατήθη έκ νέου, ήχθη επί έμπορείας είς κοινόν οίκημα, όπόθεν ή άστυνομία τό ώδήγησεν έκ προνοίας είς τό νοσοκομείον. Και ούτω συνετρίβη μία άθροιά ύπαρκής άφού έξηυτελίσθη προηγούμενος. Και ό πατήρ, και ή μήτηρ, και οί μικροί άδελφοί ; Έρυθριώσι σήμεραν διά τό τέκνον και τήν άδελφήν των, ήτις έν τούτοις δέν πταίει. Κύριοι, έπαγγελόμενοι τόν σεμνότυπον, μή δυσκνασχετείτε· φροντίσατε μάλλον νά μή έγκληματήτε και νά μή έπιτρέπητε είς τούς άλλους νά έγκληματώσι. Προκειμένου μυστηριώδους τινός ή σκανδαλώδους ύποθέσεως λέγουσι «ζητήσατε τήν γυναίκα». Καιρός είναι νά συνέλθ η νεαρά κοινωνία μας και σιγματίζουσα τόν άκόλαστον και τόν διεσθαρμένον οίσοδήποτε και άν ή ούτος, ός στραφή φοβερά και άπειλητική είς τό πρώτον κατ' της παρθενικής άγνότητος άδικημα και ός φωνάζη : «ζητήσατε τόν άνδρα !»

ΣΠΥΡΙΔΩΝ Κ. ΠΑΓΑΝΕΛΗΣ.

ΤΟΥ ΤΕΛΩΝΟΥ ΚΑΙ ΦΑΡΙΣΑΙΟΥ

(Άρχή του Τριφδίου)

Τριφίδιον καλείται τό βιβλίον, έν ό περιέχονται αί ακολουθίαι της Έκκλησίας από της σήμεραν μέχρι του Μεγάλου Σαββάτου.

Όνομάσθη δ' ούτω, διότι οί πρώτοι κανόνες των πενήθιμων τούτων ακολουθιών περιείχον τρεις φδές.

Αί ακολουθίαι του Τριφδίου προπαρσκαευάζουσιν ήμεις είς τήν είσοδον των σοβάρων ήμερών των Παθών και της Άναστάσεως.

Τρεις έβδομάδας δέ πρό της ενάρξεως της νηστείας προπαρσκαευάζει ήμεις ή Έκκλησία διά λαμπρών παραβολών· ούτως ή πρώτη αύτη Κυριακή όνομάζεται «του Τελώνου και Φαρισαίου», διότι κατ' ταύτην άναγινώσκειται ή εύαγγελική πεκοπή Λουκ. ιη. 10—14, έν ή άναφέρεται ή παραβολή του Τελώνου και Φαρισαίου και δι' ής διδασκόμεθα ότι βάζει των έν καιρώ της νηστείας άρετών ήμων είναι ή ταπεινοφροσύνη.

Γ. Α.

ΕΡΓΑ ΚΑΙ ΗΜΕΡΑΙ

[Ο δαρείς και ικανοποιηθείς — Γορίλλας και Δρυοπίθηκος — Ο Πρωτοσυγκελός Γαρδικίου και αἱ ὑπὲρ τοῦ τύπου δεήσεις του — Ἡ «Παλιγγενεσία» καὶ ἡ «Ἑβδομάς» — Ὁ φιλιππικός τοῦ Φρήμαν καὶ ἡ κατὰ τῆς μεσαιωνικῆς ἡμῶν ἱστορίας ἐπιδρομή — Ὁ περὶ τὴν Πελοπόννησον σιδηρόδρομος.]

Ἡ ἑβδομάς αὕτη δὲν ἦτο πάντῃ ἀγινος. Ἐδειράμεν ἓνα πρεσβευτὴν καὶ ἐξηυτελίσαμεν ἐν ἔθνος. Καὶ ὁ μὲν πρεσβευτὴς προσεβλήθη ὑπὸ τοῦ ἐντεταλμένου νὰ φυλάττῃ τὴν ἀρξαμένην ἀναδάσῃ τῶν περὶ τὸν Λυκαβητὸν χώρων ἀγροίκου καὶ ἡλιθίου χωροφύλακος, οὗτινος τὴν φυσικὴν αὐστηρότητα εἶχεν ἐξαγριώσει ἢ πρὸς τὰ δένδρα ἐπικρατοῦσα ἀσέβεια, ὑπὸ χωροφύλακος, ὅστις ἦτο φυσικῶς ἀδύνατον νὰ γνωρίζῃ πρὸς τίνα εἶχε τὴν τιμὴν νὰ διαπληκτίζεται· τὸ ἔθνος ὅμως ἡμῶν ἐν γνώσει ἐκλινε δουλικὴν κεφαλὴν πρὸ τῶν ἐξουτελιστικῶν ἀπαιτήσεων τοῦ δῆθεν προσεβλήθητος. Βεβαίως ἡ μεγαλόφρων Ἀγγλία θὰ ὀργισθῇ κατὰ τοῦ ἀντιπροσώπου αὐτῆς, διότι ἀτομικὴν ὅλως ἐνόχλησιν, ἀναξίαν προσοχῆς, χρώμενος τῇ δυνάμει τοῦ ἔθνους αὐτοῦ, ἀνεβίβασεν εἰς διεθνὲς ζήτημα καὶ ἀπήτησεν ἱκανοποίησιν προξενήσασαν εἰς τὸ ἔθνος ἡμῶν πληγὰς, αἵτινες θὰ ἰαθῶσι δυσχερέστερον καὶ βραδύτερον τῶν ἐπὶ τῆς βράχεως τοῦ μολώπων.

Παρερχόμενοι τὸ ἀήδης τοῦτο ἐπεισόδιον, μεταβαίνομεν εἰς ἄλλα διασκεδαστικώτερα γεγονότα.

*

Καὶ δὴ ἀγγέλλομεν εἰς τὸ Πανελλήνιον ὅτι διαψεύδεται ἐπισήμως ἡ εἰδήσις περὶ ἐλεύσεως εἰς τὸ Ζωολογικὸν Μοσεῖον Γορίλλα τοῦ Ἀφρικανοῦ, ὅστις διὰ τὴν ἀνατομικῶς καταπληκτικὴν ὁμοιότητα τῇ ἀνθρώπῳ θεωρεῖται ἀπώτατος πρόγονος αὐτοῦ.

Ἰδοὺ τί συμβαίνει ἐπὶ τοῦ προκειμένου.

Ἡ διεύθυνσις τοῦ Ζωολογικοῦ Μοσείου προέτεινε καὶ ἡ Σύγκλητος ἐνέκρινε 4000 δραχμῶν πίστωσιν πρὸς πλουτισμὸν τοῦ Φυσιολογικοῦ μουσείου· ἀλλὰ τὸ ὑπουργεῖον ἡλάττωσε κατὰ τὸ ἥμισυ τὴν πίσωσιν, οὕτω δὲ ἡ κατὰ τὸ τρέχον ἔτος διὰ τῆς πιστώσεως ταύτης ἀγορὰ τοῦ ἀτυχοῦς Γορίλλα καθίσταται προβληματικὴ.

Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ ταύτῃ καθιστώμεν γνωστὸν ἐπισήμως ὅτι κακῶς ἀποδίδεται εἰς τὸν σεβασμιώτατον Γορίλλαν ὁ τίτλος τοῦ προγόνου· κατὰ τὴν ἐπιστήμην δὲν εἶναι πρόγονος, ἀλλ' ἀπλῶς συγγενὴς ἐκ πλαγίου ὅπως καὶ ὁ Οὐραγοκότακος, ὁ Σάτυρος Χιμπατζῆς, καὶ δὴ τετάρτου βαθμοῦ. Κοινὸς δὲ πάντων πρόγονος ἀνομολογεῖται γενικῶς πίθηκος τις μὴ ζῶν πλέον, ὁ Δρυοπίθηκος, οὗτινος εὐρέθη σιαγὼν, ἐκ τῆς μελέτης τῆς ὁποίας ἀπεδείχθη, ὅτι εἶχεν ὑπερβῆ τὴν μέσσην τοῦ ἀνθρώπινου βίου ἡλικίαν, διότι εἶχε βγάλει τοὺς . . . φρονιμίτας.

Ὡστε ὅτι, ἐγγράφη ὑπὲρ ἡ κατὰ τοῦ ἐκπτώτου Γορίλλα ἀνήκει εἰς τὸν Δρυοπίθηκον.

*

Δεύτερον συγκαίρομεν τὰς ἐφημερίδας Ἀθηνῶν διὰ τὰς ὑπὲρ ὑγείας, εὐτυχίας καὶ μακροβιότητος τῶν εὐχὰς καὶ δεήσεις τοῦ ἐν Γαρδικίᾳ πρωτοσυγκέλου κ. Ζαχαρία Καίσαρος, ἀγνοοῦντες ἂν τὰ συγκαρητήρια δυνάμεθα νὰ ἐπεκτείνωμεν καὶ μέχρι τοῦ περιοδικοῦ τύπου, λαμβάνοντες τὸ ἀνῆκον ἡμῖν μέρος.

*

Ἐν τούτοις ἡ Ἑβδομάς ἀρκεῖται εἰς τὰ ὑπὸ τῆς εὐγενοῦς συναδέλφου Παλιγγενεσίας ὑπὲρ αὐτῆς γραφέντα—ὑπερβολικὰ ὅμως—ἐξ ὧν ἀποδείκνυται ὅτι ἤρξαντο ἤδη ἀναγνωρίζοντες οἱ καλοὶ ἄγῳνες οὗς ἀνέλαβεν. Δὲν πιστεύομεν δὲ νὰ ὑπάρχῃ τις, ἀληθοῦς φιλοπατρίας ἐμφορούμενος, ὅστις νὰ μὴ φρονῇ ὅτι τοῦλάχιστον ἕως οὗ πᾶσα ἑλληνικὴ γυνὴ ἐλευθερωθῇ, πᾶν γόητρον συνδέον ἡμᾶς πρὸς τὸ ἐγγύτατον παρελθὼν δέον νὰ μὲν ἁκατάσβεστον καὶ ὅτι πᾶσα ἐναντία ἐνέργεια εἶναι ἐπιβλαβὴς ἂν μὴ προδοτικὴ. Ἡ ἱστορία τῆς Ἑλληνικῆς ἐκκλησίας εἶναι ἱστορία τῆς Ἑλληνικῆς πολιτείας καθ' ὅλον τὸν μακραίωνα Βυζαντιανὸν ἑλληνισμόν—ὅστις ἔχει δὲ καὶ ἱκανὰ ἐφ' οἷς νὰ καυχώμεθα—καὶ καθ' ὅλην τὴν ζοφερὰν καὶ μακροχρόνιον δουλείαν. . . Ἀλλάξατε τὰ ἦθη καὶ τὰ ἔθιμα, ψυχράνατε τὸ ὀρθόδοξον αἶσθημα, φραγεύσατε τὴν γλῶσσαν καὶ τότε θὰ ἔχετε περιφήμους Ἑλλήνας, οἵτινες θὰ τείνωσι προστατῖδα καὶ ἀδελφὴν χεῖρα πρὸς τοὺς ταλαιπωρούμενους καὶ στεναζόντας. . . Καὶ ταῦτα ἤδη ὅτε ἄλλοι εἰς τὴν ὁμοιότητα τῆς θρησκείας στηριζόμενοι τόσα τεκταίνονται. . .

*

Ἀλλ' ὑπῆρξαν καὶ ἄλλα, ἐφ' οἷς ἡ «Ἑβδομάς» κατ' αὐτὰς ἀληθῆ ἀγαλλίασιν ἠσθάνθη· ὁ ἀγνὸς φιλέλληνας καὶ διαπρεπὴς Ἀγγλὸς ἱστορικός κ. Ε. Φρήμαν ἔρρηξεν ἐν τῇ Academy κραυγὴν ἀγανακτήσεως διὰ τὰ ἐν τῇ Ἀκροπόλει τελούμενα ἀνοστοιργήματα κατὰ τῆς μεσαιωνικῆς καὶ μεταγενεστέρως τοῦ ἀτυχοῦς ἡμῶν ἔθνους ἱστορίας.

Τίς ἀρνεῖται ὅτι τὰ ἐπὶ τῆς Ἀκροπόλεως μεσαιωνικὰ κτίρια ἀσχημίζουσι τὰ ἀθάνατα τοῦ κλασικοῦ ἑλληνισμοῦ ἀριστοτεχνήματα; Ἀλλ' ἂν ὑπὸ καλλιτεχνικὴν ἔποψιν τὰ ἀσχημίζουσιν, ὑπὸ ἱστορικὴν τὰ δοξάζουσιν. Ἄν προέκειτο νὰ ἀνοικοδομήσῃτε τὸν Παρθενῶνα, τὸ Ἐρεχθεῖον καὶ τὰ Προπύλαια διὰ τῶν ἰδίων αὐτῶν συντριμμάτων, ἔχει καλῶς· ἀλλ' εἶναι τοῦτο δυνατόν; καὶ ἂν εἶναι, ποῦ εὐρίσκονται τὰ ἑκατομμύρια σάς; Τίς ἄς ἐβίβασεν οὐδὲν νὰ προβῇτε εἰς τὸ κακὸ ζήλον ἔργον σάς εἰμὴ ἢ ὑπὸ τῆς «Νέας Ἡμέρας» δικαίως διαγνωσθεῖσα *φιλόκαιρος μαρία*; Πρὶν τὰ κρημνίσῃτε, τὰ ἐμελετήσατε τοῦλάχιστον;

Πότε ἐκτίσθησαν αἱ θαυμάσιαι δεξαμεναί; Πότε οἱ πύργοι; Ποῖα σοβαρώτατα γεγονότα διεπράχθησαν ὑπὸ τὰ ἐρεβώδη αὐτῶν σκότη;

Νομίζετε ὅτι σώζεσθε ἀπέναντι τῆς αὐστηρᾶς τοῦ μέλλοντος κριτικῆς διὰ μιᾶς γνωμοδοτήσεως εἰδικῶν ἀρχαιολόγων, καὶ μόνον ἀρχαιολόγων, ἀξιοσεβά-

στων ὡς τοιούτων, ἀλλ' ἀγνοούντων, μονοῦ δὲ περιφρονούντων ὡς ἐκ τῆς ἀξιεπαίνου καὶ ἀποκλειστικῆς πρὸς τὴν ἀρχαιότητα λατρείας τῶν, πᾶν μεταγενέστερον καὶ περιοριζόντων εἰς 50 μόνον ἔτη τὴν ἐθνικὴν ἡμῶν ἱστορίαν;

Μεταξὺ τῶν μελῶν τῆς ἐπιτροπῆς ταύτης, ὁμοιοζούσης πρὸς τὰ μεροληπτικὰ δικαστήρια τὰ συγκροτούμενα οὐχὶ ὅπως δικάσωσιν ἀλλ' ὅπως καταδικάσωσι, τίς ἐκ τῶν ἀσχολουμένων περὶ τὴν μεσαιωνικὴν ἱστορίαν ἢ τέχνην συγκατελέγη; Μήτοι ὁ Παπαρρηγόπουλος, ὁ Πασπάτης, ὁ Σακελίων, ὁ Δάμπος ἢ ἄλλος τις;

Ἡρωτήθη τοῦλάχιστον ἡ γνώμη τῆς Ἑθνολογικῆς καὶ ἱστορικῆς ἐταιρείας;

*

Ἀλλ' ἐπιφυλασσόμενοι νὰ ἐπανεέλθωμεν ἐπὶ τοῦ προκειμένου ἀναλυτικώτερον, ἄς περάνωμεν τὰ χρονολογικὰ τῆς παρούσης ἑβδομάδος δι' ἐνὸς εὐχαρίστου, καὶ ἄς διαβεβαιώσωμεν τοὺς φοβούμενους τὰς Μαλακὰς καὶ μὴ τολμώντας ἕνεκα τοῦτου νὰ περιπλεύσωσι τὴν Πελοπόννησον, ὅτι μετ' οὗ πολὺ νέος περιφερικὸς σιδηρόδρομος κατασκευασθῇ ὡς ὑπὸ τῆς περὶ τὴν Comptoir d' Escompte ὁμάδος, θὰ διαταράξῃ διὰ τῶν ἐνοχλητικῶν αὐτοῦ συριγμῶν τοὺς καθ' ὅλην τὴν περιφέρειαν τῆς νήσου τοῦ Πέλοπος βιοῦντας.

ΕΒΔΟΜΑΣ

Σάββατον. Αἱ ἀπὸ 1 Ἰανουαρίου μέχρι τέλους Νοεμβρίου τελωνεῖται εἰσπράξεις τοῦ κράτους ἀνῆλθον εἰς 23,196,937.91, ὑπολειφθεῖσαι τῶν εἰσπράξεων τῶν ἀντιστοίχων μηνῶν τοῦ παρελθόντος ἔτους κατὰ 1,566,727.22.

Κυριακή. Ἀφίκετο ἐξ Ἱεροσολύμων ὁ ἀδυσσινὸς ἀρχιμανδρίτης Γεώργιος υἱὸς Συμεῶν, μεθ' ἐνὸς διακόνου, ἐντεταλμένου ὑπὸ τοῦ βασιλέως τῆς Ἀδυσσινίας, ὅπως συνοδεύσῃ μετὰ τῶν ἀποστόλων καὶ τῶν ὑπουργῶν τοῦ πρὸς τοὺς βασιλεῖς. — Ἡ ἰσπανικὴ πρεσβεῖα διὰ προκηρύξεως αὐτῆς καθιστᾷ γνωστὸν ὅτι ἡνεώχθη παρ' αὐτῇ κατάλογος εἰσφορῶν ὑπὲρ τῶν ἐκ τῶν ἐν Ἀνδαλουσίᾳ, Μαλακᾷ καὶ Γρενάδᾳ τεισμών παθόντων.

Δευτέρα. Ἀπεβίωσεν ἐν ἡλικίᾳ 67 ἐτῶν ὁ Νικόλαος Κορέσιος, ἐκδότης ἄλλοτε τοῦ «Ἀγγέλου τῶν Βυζαντινῶν λαῶν» ἐν Αὐδίνῳ καὶ τῆς «Ἐκλεκτικῆς» ἐν ταῖς, πρὸς δὲ καὶ συγγραφεὺς πραγματείας περὶ «ἀμπελίνου» βραβευθείσης ὑπὸ τῆς γαλλικῆς Ἀκαδημίας. — Ἐν Καλάμας συνέστη ἡ σωματεῖον τῶν ἐκεί τεκτόνων, ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν «Τεκτονικὴ Ἀδελφότης».

Τρίτη. Δι' ἀποφάσεως τοῦ ἱεροσυνεδρίου ἡλαττώθη εἰς εἰκοσιτετράρων ἐπιτηρητικὴν ἢ ἐπὶ τῶν ἐξ Ἀλγερίας προελεύσεων κάθαρσις.

Τετάρτη. Ἡ ἐκ τῶν τελευταίων τριχυμῶν ζημία, ἣν ὑπέστη ἡ προκυμαία Κατακόλου, ἀνέρχεται εἰς 500,000 δρ. — Ἐγένοντο ἐν τῇ πεδίῳ τοῦ Ἀρεῶς γυμνάσια πλαστῆς μίξης, τῶν εὐζώνων ἀναλαβόντων τὴν ἐπίθεσιν κατὰ ταχυοκλίπων προχωμάτων, ὧν τὴν ὑπεράσπισιν εἶχεν ἀναλάβει τὸ ἀμχανικὸν τάγμα. Μετὰ τοῦτο, ἀποκρουσθέντων τῶν ἐπιτιθεμένων, ἐγένοντο καὶ ἄλλα τινὰ γυμνάσια.

Πέμπτη. Ἀπεβίωσεν ἡ φιλόστοργος καὶ σεβαστὴ μήτηρ τοῦ σοφοῦ ἐλληνιστοῦ καὶ συνεργάτου τῆς «Ἑβδομάδος» κ. Κ. Σ. Κόντου. — Ἐπανεληφθῆσαν αἱ ἐργασίαι τῆς ἱερᾶς Συνόδου.

Παρασκευή. Ὁ διαπρεπὴς πρόξενος κ. Μητσάκης παρουσιάσθη ἐνώπιον τοῦ βασιλέως καὶ τῆς βασιλίσσης προσέφερεν αὐτοῖς τὰ δῶρα, ἅτινα εἶχεν ἀποστείλει ὁ βασιλεὺς τῆς Ἀδυσσινίας.

Η ΑΦΕΛΗΣ

[Μυθιστορία της κυρίας Henry Gréville]

Συνέχεια· ἴδ. σελ. 7

Ὁ Μυριέ δὲν ἐφάνη εὐχαριστηθεὶς ἐκ τῆς ἀστείότητος ταύτης. Ὑπὸ τὸν ὥς ἐν μηνί· Ἰουλίῳ φλέγοντα ἥλιον, ἐτάχυναν τὸ βῆμα καὶ ἐφθασαν τέλος πρὸ μικροῦ κιγκλιδώματος, στηριζομένου ἐπὶ πετρίνου υποδοῦρου, ὅπερ περιέβαλλε τὴν ἐπαυλιν εἰς πρόπον, ὥστε πᾶς διαβαίνων ἠδύνατο νὰ θαυμάσῃ τὴν κομψὴν τῆς οἰκίας ἀρχιτεκτονικὴν καὶ τὴν μεθοδικὴν τοῦ κήπου διάταξιν.

Κύων τις ἤρχισεν ὑλακτῶν· οἱ διαβάται, ἕνεκα τῆς σπάνεώς των, ἦσαν παντοῦ σοβαρὴν γεγονὸς διὰ τὴν πιστὴν ψυχὴν του. Νεκρὰ κόρη προῆλθεν ἐπὶ τῶν δύο βαθμίδων τῆς κλίμακος, κρατοῦσα πῖλον ψιθινόν· βλέπουσα δὲ τοὺς δύο νέους ἐφώρουν αὐτὸν ζωηρῶς καὶ διηυθύνθη ὅπως ἀνοίξῃ.

— Καλημέρα, δεσποινίς, εἶπεν ἄνευ οὐδεμιᾶς στενοχωρίας ὁ Μυριέ. Σᾶς φέρω ἕνα ἀπὸ τοὺς φίλους μου, ὁ ὅποιος ἤθελε νὰ γνωρίσῃ τὸν τόπον ἐδῶ...

Ἡ νεαρὰ κόρη ἠνέφξε τὴν θύραν οὐχὶ ἄνευ ἐπιμόνου ἀντιστάσεως τοῦ σκωριῶντος μοχλοῦ· τείνουσα δὲ τὴν χεῖρα πρὸς τὸν ἀρχιτέκτονα, ἐστρέψε συγχρόνως τὰ βλέμματά της πρὸς τὸν Λινιὼν.

Οὗτος ἀπέμεινεν ἐκπληκτος, ἐκθαμβος· ὑπὸ τὸν ψιθινὸν πέτασεν, τοῦ ὁποίου ὁ εὐρύς γυρὸς θελκτικῶς ἐσκέλετο τὸ εὐμορφὸν τῆς κόρης· πρόσωπον, ἀνεγνώριζε τοὺς γαλανοὺς ὀφθαλμοὺς, τὰς δύο ἐκείνας μυστωτίδας, αἵτινες τόσον ἐτάραζαν αὐτὸν ἐνῷ ἐδουκάλιζετο ὑπὸ τῶν φιλοδόξων ἐνείρων του ἐπὶ τοῦ ὑπερστέγου τοῦ τροχιοδρόμου.

— Τί εἶναι, Δινούρα; ἠκούσθη λέγουσα ἀνδρική φωνὴ ἀπὸ τοῦ ἐσωτερικοῦ τῆς οἰκίας.

— Ἦλθεν ὁ κ. Μυριέ, πατέρα, καὶ ἔφερε μαζί του καὶ ἕνα φίλον του.

Ὁ πατὴρ τῶν γαλανῶν ὀφθαλμῶν χονδρὸς, εὐθυμὸς ἀνὴρ, μὲ τὴν καπνοσύριγγά του καὶ τοὺς δερματίνους ἀρτῆράς του, ἐξῆλθεν ἐπὶ τοῦ κατωφλίου.

— Καλῶς ὄρισάτε, κύριοι, εἶπε· θὰ ἐξεσῶθητε βέβαια· καθήσατε εἰς τὴν σκιά.

Ἡ σκιά ἦτο ἡ τῆς οἰκίας· ἀλλ' οἱ νέοι εὗρον αὐτὴν εὐεργετικήν.

Ἡ Δινούρα ἔφερε δύο καθίσματα, τὰ ὁποῖα ὁ Μυριέ ἔσπευσε νὰ λάβῃ ἐκ τῶν χειρῶν της μετὰ πολλῶν φιλοφρονήσεων, καὶ ἤρξαντο συνομιλοῦντες.

Δύο παιδιάρια, ὅκτὼ ἕως δέκα ἐτῶν, ἐδείξαν πρὸς στιγμὴν τὴν ἀτακτὸν κόμην των καὶ ἐξηφανίσθησαν τρέχοντα· ὀλίγον δὲ μετέπειτα ἀνεφάνησαν παλιν συνοδευόμενα ὑπὸ τῆς ἀδελφῆς των, ἥτις προφανῶς εἶχε πλύνει καὶ κτενίσει αὐτά. Ἡ ἐν λόγῳ τριάς ἐκαθέστη σοβαρῶς ἐπὶ τῶν βαθμίδων καὶ ἐφαίνετο παρακολουθοῦσα τὴν συνδιαλέξιν μετὰ πολλοῦ ἐνδιαφέροντος. Οἱ κυανοὶ ὀφθαλμοὶ περιεφέροντο

μετ' ἰσῆς γλυκύτητος ἐπὶ τοῦ κ. Γερβοᾶ καὶ τῶν δύο νεηλίδων· ἐνόμιζε τις ὅτι τὰ διαφύρου πύλου ταῦτα ὄντα δὲν ἐνέπνεον εἰς τὴν κόρην τὴν συγκεκρασμένην περιεργίαν, ἣν φυσικῶς αἰσθάνεται πᾶσα λογικὴ ὑπαρξὶς ἀπέναντι πράγματος ἀνομοίου αὐτῇ.

Ὁ Ἰουστίνος παραξενευόμενος διὰ τὴν τοιαύτην εὐσηχμοσύνην, ἥς ὅμοιον παρὰδειγμα δὲν εἶχε μέχρι τοῦδε ἰδεῖ, ἔμεινεν ὥς ἐν ἐκστάσει ἐνώπιον τῆς σχεδὸν ὑπερκανθώπου ἐκείνης ἀθρότητος· οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτοῦ ἐθάμβαζον τὸ εὐμορφον πρόσωπον, χωρὶς κἄν ἡ κόρη νὰ ἀποστρέψῃ τοῦτο. Πονηρότερός τις θὰ ἐσκέπτετο ὅτι μία κόρη γνωρίζει πάντοτε διακτὴν παρρητοῦν, καὶ ὅτι παρατεινόμενος θαυμασμὸς ἔπρεπε νὰ φέρῃ εἰς ἀμηχανίαν τὴν φυσικὴν αἰδῶ νεανίδος, ἔστω καὶ ἀπειροῦ· ἀλλὰ ὁ Ἰουστίνος εἶχε πολὺ ὀλίγην κακοβουλίαν. Ἐὰν εἶχε πεποιθήσιν εἰς τὸν ἐκυτόν του, δὲν εἶχε μικρότερον καὶ πρὸς τοὺς ἄλλους· φοβερὸν ὑπὸ πρακτικὴν ἐποψὴν ἐλάττωμα, ἀρετὴ ἴσως ὑπὸ ἠθικὴν ἐποψὴν.

— Καλημέρα, κύριοι, εἶπεν ἡ εὐτραφὴς κυρία Γερβοᾶ, προχωροῦσα ἐπὶ τῆς κλίμακος.

Τὸ μικρὸν ἐκ τῶν παιδιῶν ἐπιτελεῖον συνεσπειρώθη ὅπως τὴν ἀφήσῃ νὰ διέλθῃ. Αὕτη ἐπλησίασε τοὺς ἐπισκέπτας μετὰ τῆς μεγαλοπρεπείας γυναικός, ἥτις δὲν εἶναι πλέον νέκ, ἥτις ὅμως γνωρίζει ὅτι ὑπῆρξεν ὥραία καὶ θεωρεῖ αὐτὴν νοσημονεστῆτην. Ὁ Ἰουστίνος ἐχειρέτισεν αὐτὴν μετ' ὅλου τοῦ ἀπαιτουμένου σεβασμοῦ, ὥστε ἀπ' ἀρχῆς ἐνεποίησεν εὐμενεστάτην ἐντύπωσιν.

Μετὰ τὴν ἀνταλλαγὴν φιλοφρονητικῶν τιμῶν φράσεων, ὥς εἶχε πρὶν εἶ ὁ Μυριέ, ἀφρότεροι οἱ νέοι προσεκάλεσαν ὅπως διαπνέσων, καὶ, μέχρι τῆς ὥρας ἐκείνης, πᾶσα ἡ οἰκογένεια ἀναχώρησεν ὅπως κἀκεῖ ἕνα γυρὸν, ἐκτὸς τῆς κυρίας Γερβοᾶ, ἥτις κρέμεινεν ἕνα ἐπιστατήση ἐπὶ τῆς προπαρασκευῆς τοῦ συμποσίου.

— Θέλεις νὰ μείνω, μητέρα; ἠρώτησεν ἡ Δινούρα μετὰ γλυκύτητος.

Ἡ φωνὴ της ἦτο τόσῳ μελωδικῇ ὥσφ καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ της κυανοί.

— Ὅχι, παιδί μου, ὄχι, ἀπήντησεν ἡ κυρία Γερβοᾶ μετ' ἀγκλωπῶν μειδιήματος, πῆγαινε νὰ διασκεδάσῃς καὶ πρόσχε τοὺς ἀδελφούς σου.

Οὗτοι ἔτρεχον ἤδη προηγουμένοι· τὸ κύριον σῶμα τῆς συνοδείας ἤρχισεν κινούμενον μετ' ἀξιοπρεπεστάτης νωχελείας, ἡ Δινούρα ἐτοποθετήθη εἰς ἴσην ἀπόστασιν μετὰ τῶν προφυλακῶν καὶ τοῦ στρατοῦ, ὥστε νὰ δύναται καὶ τοὺς μικροὺς νὰ φθάσῃ ἂν παρίστατο ἀνάγκη, καὶ ἕνεκα τούτου νὰ μὴ χάσῃ τὴν σειράν της συνομιλίας, ἥς ἴσως ἤθελε κληθῇ νὰ μετάσχη· ὁ κ. Γερβοᾶ δὲ ἀνέλαβε νὰ ἐξάρῃ εἰς τὸν νέον ξένον του πάντα τὰ προσόντα τοῦ μέρους, ὅπου διῆγε τὸ θέρος, ὥς καὶ τῆς ἰδιαιτέρας αὐτοῦ κατοικίας. Ἐνοικιάζων αὐτῷ τὴν οἰκίαν εἰς ταπεινὴν τιμὴν, ὁ ἰδιοκτήτης τῷ εἶχεν ὑποβάλει τὴν ἰδέαν ὅτι ἤθελεν εἶναι καθηκόν, εἶδος αὐξή-

σεως τοῦ ἐνοικίου, τὸ νὰ ἐκθειάζῃ πρὸς πάντα τὰ θέληγτρα τοῦ τόπου, ὅπως προσελκύῃ πελατεῖαν. Ὁ Γερβοᾶ, τίμιος καὶ περιορισμένης εὐφυίας, ἀπεδέξατο τὴν ὑποχρέωσιν ταύτην μετὰ τῶν ὅρων τῆς ἐνοικιάσεως, ἐξεπλήρου δ' αὐτὴν μετὰ τύσης εὐσυνειδησίας, ὥστε συχνάκις, ἐλλείψει ξένων, ἐπέπιπτε κατὰ τοῦ Μυριέ. Οὗτος πλέον ἢ ἀπαξ ἐδοκίμασε νὰ τῷ εἰπῇ:

— Ἀφήσατέ με ἡσυχον· τὰ ξέρω αὐτὰ καλλίτερα ἀπὸ σᾶς!

Κατάρθωσεν ὅμως νὰ τηρήσῃ ἐπιφυλακτικὴν σιωπὴν, ὅπως μὴ ἀπολέσῃ τὴν εὐνοϊκὴν θέσιν, ἣν εἶχε κατορθώσει νὰ δημιουργήσῃ ἐν τῇ οἰκίᾳ.

Ἐνῷ, διευθυνόμενος συγχρόνως πρὸς τὸ δασύλλιον, ὁ Γερβοᾶ ἐξέχυνε τὴν εὐγλωττίαν του εἰς τὴν νεόφυτον ψυχὴν τοῦ Ἰουστίνου Λινιῶν, οὗτος μόνον εἰς τὸ ῥαβδὸν ἀνάστημα τῆς δεσποινίδος Δινούρας προσεῖχεν· ὅκτὼ ἡ δέκα βήματα πρὸ αὐτοῦ ἡ Δινούρα ἐβάδιζεν ἐξαίρετα μετ' ἀξέστοιχον τινὸς χάριτος, ἀλλὰ τόσον σεμνῶς! Προχωροῦσα κατ' εὐθείαν, μὴ ταλαντεύουσα τὸ σῶμά της, μὲ τὴν κεφαλὴν ἐλαφρῶς κλίνουσαν ὑπὸ τὸ τόσον ἀπλοῦν σκιαδιδόν της, ἐστρέφετο σπανίως, καὶ μόνον ὅπως βεβαιωθῇ ὅτι ὁ πατὴρ της δὲν εὕρισκετο μακρὰν. Τὸ ἀφελὲς βλέμμα της συνήντα ἐνίοτε τὸ τοῦ Λινιῶν, ὅστις δὲν ἀπῆλθε θαυμάζων τὴν διαύγειαν αὐτοῦ. Ἐνίοτε παρετῆρει ὡσαύτως καὶ τὸν Μυριέ, ἀλλὰ μετὰ μεγαλειτέρας ἔτι ἀφελείας· οἱ ὀφθαλμοὶ της προσηλοῦντο ἐπὶ στιγμὴν ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν τοῦ νέου ἄνευ τῆς ἐλαχίστης ἀμηχανίας, ἐστρέφοντο δὲ εἰς τὰς τοὺς μικροὺς ἀδελφούς της ἢ τὰ λευκάνθεμα τῆς ὁδοῦ... Εὐτυχῇ λευκάνθεμα!

Ἀπὸ ἐρῆσιν ἐντὸς τοῦ δασυλλίου, οἱ μικροὶ ἐπεδόθησαν εἰς τὰ θεωρώδη παιγνίδια τῆς ἡλικίας των· καὶ ἡ νεαρὰ κόρη ἐκαθήσεν ἐπὶ τοῦ ἀντιθέτου μέρους ἀρχαίας τάφρου, ὅπως συνδέσῃ εἰς ἀνθοδέσμην τὰ ἀγροτικὰ ἄνθη, τὰ ὁποῖα οἱ νέοι ἔσπευσαν νὰ φέρωσιν αὐτῇ, ἐνῷ ὁ κ. Γερβοᾶ ἐκάπνιζεν ἡσυχῶς διὰ τῆς ἐκ ρίζης ἐρείκης καπνοσύριγγός του. Ὁ Ἰουστίνος προσεπάθει νὰ εὕρῃ ἀνάθημα ἄξιον τοῦ βωμοῦ καὶ ἐβάδιζε, κύπτων μέχρι τῶν ὑψηλοτέρων χόρτων, ἐνῷ ὁ σύντροφός του, ἐπιτηδειότερος, ἔφερε πρὸς τὴν δεσποινίδα Δινούραν πολλὰ ὀμοῦ ἄνθη, εὕρισκε δὲ εἰς ἐκάστην τῶν φιλοφρονήσεών του τὴν εὐκαιρίαν νὰ ψαύῃ τοὺς λεπτοὺς τῆς νεαρῆς ἀνθοπλέκτιδος δακτύλους, ἥτις ἐφείνετο μὴ ὑποπτεύουσα κἄν τοῦτο.

Ὅτε ὁ Ἰουστίνος ἐπὶ τέλους ἐπέστρεψε μετὰ θριαμβευτικῆς συλλογῆς παντοειδῶν ἀνθῶν, ὁ ὅμιλος ἠτοιμάζετο νὰ ἀναχωρήσῃ· ἡ δεσποινὶς Δινούρα ἀπεδέξατο τὴν προσφοράν τοῦ νέου τούτου φίλου μετὰ τῆς μετριόφρονος ἀμηχανίας νεαρῆς κόρης, ἥτις λαμβάνει κατὰ τιδυσαν ἀλόγως ὥρατον πρὸς τὴν περίστασιν.

— Τί κόπον ἐκάματε, κύριε; εἶπε μετὰ θελκτικοῦ μειδιήματος καὶ ζωηρῶς ἐρυθρίσας.

— Διὰ νὰ σᾶς εὐχαριστήσω, δεσποινίς... ἐφέλλισεν ὁ Ἰουστίνος, παραχθὲς ἐκ τοῦ ἐρυθρήματος τῆς κόρης.

Ἐκείνη ἐταπείνωσε τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ ἐκάλεσε τὸν νεώτερον ἀδελφὸν της, ὅστις ἦλθε πλησίον της, ἔλαβε δὲ τὴν χεῖρά του.

Παρθενική τις συγκίνησις δὲν ἔπαυσε ταράσσουσα αὐτὴν καθ' ὅλον τὸ θελκτικὸν σῶμά της, μόλις δὲ μετὰ τὴν ἐκ τοῦ δα-συλλίου ἐξοδὸν, καθ' ἣν τὸ παιδάριον ἐξέφυγε τῶν χειρῶν της, ἀνέλαβεν ὀλίγον τὴν ἀπάθειαν αὐτῆς. Ὁ Ἰουστίνος δὲν ἐτόλμα τοῦ λοιποῦ νὰ τῇ ὁμιλήσῃ φοβούμενος μὴ ταράξῃ αὐτήν. Οὐδέποτε εἶχε φαντασθῇ τοιαύτην αἰδημοσύνην, τόσην ἀθρότητα, οὕτω φυσικὴν καὶ ἀνυπόκριτον σεμνότητα. Παρετῆρει αὐτὴν λαθραίως, μὲ εἰδός τι φόβου, ὡς εὐθραυστον καὶ ἀνεκτίμητον κομψοτέχνημα, καὶ δὲν ἠδύνατο νὰ ἐξηγήσῃ τὴν ἐλευθερίαν, μεθ' ἧς ὁ Μυριὲ ἀπετείνετο κατὰ πᾶσαν στιγμὴν πρὸς τὸ ἄνθος τοῦτο τῆς ἀπλότητος· ἐκείνη πάντοτε χαμηλοφώνως ἀπῆντα διὰ τινος λέξεως, ἣν ὁ Λινιὼν δὲν ἠδύνατο νὰ ἀκούσῃ· ἀλλὰ δὲν ἦτο τοῦτο ἀσέβεια, καὶ δὲν ἦτο προτιμότερον νὰ ἀφήσωσιν εἰς τὰς ἀγνὰς σκέψεις της τὴν σύννου παρθένον, ἥτις ἐβάδιζε πλησίον των ἐν τῇ κυανῇ ἐσθῇ αὐτῆς, αἱ κανονικαὶ πτυχαὶ τῆς ὁποίας ἐνεθύμιζον τὰ ἀγάλματα τῆς ἀρχαιότητος;

Τὸ παρατεθὲν εἰς τοὺς νέους γεῦμα δὲν ἦτο τοιοῦτον, ὥστε νὰ διακόψῃ τὸ θέλητρον παρομοίων ἀναμνήσεων καὶ προσφερόμενον ἐπὶ τῶν σπαρτιατικῶν τραπέζων ἐν ὑπαίθρῳ, ὅπως ἐν τῷ κηπαρίῳ τοῦ Δάσους τῶν Περιστερῶν, βεβαίως δὲν θὰ ἐξητελίζε τὸν κλασικὸν μέλανα ζωμόν.

Ὁ Μυριὲ, ἂν καὶ διακεκριμένος γαστήμαρχος, ἔτρωγεν ἐν τούτοις μετὰ πολλῆς ὀρέξεως, καὶ ἐτίμα καὶ δευτέραν φοράν τὰ ὀλιγώτερον νόστιμα ἐκ τῶν φαγητῶν· ὅπου ὁ Ἰουστίνος εὗρισκεν ἀκόμη παραδοξότερον μετὰ διαγωγὴν ἐκπληκτικὴν ἤδη αὐτὴν καθ' ἑαυτήν.

Τῆς νυκτὸς ἐπελθούσης, τὰ δύο παιδία ἀπεκοιμήθησαν μὲ τοὺς ἀγκῶνας ἐπὶ τῆς τραπέζης, ἐνῷ οἱ ἄνδρες συνωμίλουν. Ἡ συνδιάλεξις δὲν ἦτο λίαν ἐνδιαφέρουσα· αἱ ιδέαι τοῦ κ. Γερβοῦ δὲν ἦσαν οὔτε πολὺ νέαι, οὔτε πολὺ ὀρθαί· ἐν τῇ τέχνῃ, ἐπρέσβευεν ἀρχάς, αἵτινες θὰ ἐφαίνοντο ἀναχρονισμὸς καὶ πρὸ πεντήκοντα ἔτι ἔτων, ἐν τῇ φιλολογίᾳ, ἐδεικνύετο, καθ' ὑπερβολὴν ῥωμαντικός, χάριν τῆς ἰσοσταθμίας βεβαίως. Ἐν τῇ φιλοσοφίᾳ ὁ Ρουσσὸς ἦτο ὁ Θεὸς του. Αἱ πεποιθήσεις του, σταθεραὶ ἄλλως, ἀπέρρεον οὐχὶ ἐκ προκαταλήψεως τινος, οὐδὲ ἐκ στρεβλῆς ἐκπαιδεύσεως, ἀλλ' ἀπλῶς ἐκ τῶν τυχαίων ἀναγνώσεων, ὡς εἶχε κάμει καὶ τῶν λόγων, οὓς εἶχεν ἀκούσει· ἐκ τούτου δὲ συνεφύροντο εἰς μοναδικόν τι κρᾶμα, κατὰ τι ὅμοιον πρὸς ἀρλεκίνον.

Ἄλλ' ἐνῷ ὁ κ. Γερβοῦ διέχεεν ἐν τῇ ἐσπερινῇ αὔρᾳ τὸν ὑπὲρ τῶν ἀπολιθώσεων τοῦ παρελθόντος καὶ τῶν μετριωτέρων ἔργων φιλολογίας, μᾶλλον ἀποκοιμιστικῆς ἢ ὅσον νομίζεται, θαυμασμὸν του, ἡ κόρη του Δινώρα ἐφαίνετο καὶ ἀνεφαίνετο ἐντὺς τῶν διαφώτων πλασιῶν τῶν χαμηλῶν τοῦ ἰσογείου παραθύρων· πότε ἐν

τῷ μικρῷ μαγειρείῳ, ὅπου ἔμενον ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν δίδουσα ὁδηγίαν τινὰ εἰς τὴν ἄσχημον ὑπηρετρίαν, αἱ γνώσεις τῆς ὁποίας περιορίζοντο τὸ πολὺ μέχρι τοῦ νὰ διακρίνῃ τὸ τηγάνιον ἀπὸ τῆς χύτρας, πότε ἐν τῷ δωματίῳ, ὅπου ἔφε-ρεν ἀπὸ τοῦ ἀντιθέτου μέρους εἰς τὸν προθάλαμον, καὶ ἐν ᾧ αἱ κλῖναι τῶν δύο παιδίων προητοιμαζόντο διὰ τὴν νύκτα.

Ἐν καὶ μόνον κηρίον ἔκαie μελαγχολικῶς ἐπὶ τῆς ἐστίας, ἀντανακλώμενον εἰς πρασινωπὸν καθρέπτην, ὅστις ἀπέδιδεν εἰς τὴν ὑποχρον εἰκόνα του νεκρικὴν τινὰ ὄψιν. Ἐπὶ τοῦ βάθους τούτου ἐσκιαγραφεῖτο τὸ ἀνάστημα τῆς Δινώρας, ἐπιδεικνύον τὸ εὐμορφον σχῆμα τῆς μικρᾶς στρογγύλης κεφαλῆς, καὶ τὴν ῥαδιότητά τοῦ ἰσοπέδου σχεδὸν στήθους.

Συχνάκις ἡ Δινώρα ἵστατο ἀπὸ τοῦ ἀντιθέτου μέρους τοῦ κηρίου, καὶ ἔβλεπον τότε τὸ αἰδήμον πρόσωπόν της κύπτον πρὸς τὸ προσκεφάλαιον, ὅπου αἱ χεῖρές της διηυθέτουν, ἢ πρὸς τὸ στενὸν συρτάριον, ὅπου ἀπετίθεντο τὰ νυκτικὰ ἀσπρόρουχα.

Πάντα ταῦτα ἐξετελοῦντο μετὰ ἀρμονικῆς βραδύτητος, καὶ οἱ δύο νέοι ἀπεθαύμαζον τὸ ἐλκυστικὸν τοῦτο θέαμα, πολὺ ὀλίγον ἀνησυχοῦντες διὰ τὴν μακρολογίαν τοῦ κ. Γερβοῦ.

Ἡ μήτηρ ἀπέσπασε τέλος τοὺς υἱοὺς αὐτῆς ἀπὸ τῆς γλυκύτητος τοῦ προκαταβολικοῦ ὕπνου των· οὗτοι ἡμικοιμώμενοι, ἡμιχαρῶμενοι, ἐκαληνύκτισαν τοὺς ξένους καὶ ἀνῆλθον, ὅχι χωρὶς νὰ ἐμπλακῶσιν οἱ πόδες των εἰς τὰς δύο τῆς κλῖμακος βαθμίδας· ἡ ἀδελφὴ των ὑψηλῇ, λευκῇ καὶ λεπτόσωμος ἐν τῇ ἐσθῇ τῆς, ἥτις ἐφαίνετο ἀορίστου χρώματος, ἔλαβε μητρικῶς τὰ δύο παιδία ἀπὸ τῶν ὤμων, ὅπως εἰσέλθωσιν ἐν τῇ οἰκίᾳ, καὶ ἐφάνη ἐκ νέου ἐν τῷ φωτιζμένῳ δωματίῳ.

Ἡ κυρία Γερβοῦ εἶχεν ἀρχίσει μετὰ τοῦ Μυριὲ καθαρῶς ἀρχιτεκτονικὴν συνομιλίαν, ἥτις ἔμελλε νὰ περατωθῇ διὰ τῆς αἰτήσεως ἐπιδιορθώσεων τινων, καὶ ὁ Λινιὼν παρετῆρει τὴν χαρίεσσαν εἰκόνα τοῦ ἐσωτερικοῦ· τὰ παιδία, ἐπὶ στιγμὴν ἀποκρυβέντα ἀπ' αὐτοῦ, ἀνεφάνησαν μὲ τὰς μακρὰς λευκὰς ὑποκαμίσας των καὶ κατεκλιθῆσαν ἐπὶ τῶν μικρῶν κλινῶν των· ἡ μεγάλη ἀδελφὴ ἔκυψε πρὸς αὐτά, τὰ ἐσκέπασεν ἐπιμελῶς καὶ τὰ ἐφίλησεν. Ἐν τῇ τρυφερᾷ βίᾳ τοῦ ἀδελφικοῦ τούτου φιλήματος, εἰς τῶν μακρῶν καστανῶν πλοκάμων της ἔπεσαν ἐπὶ τῆς κλίνης· διὰ χαρίεντος κινήματος, ἡ Δινώρα ἔριψεν αὐτὸν πρὸς τὰ ὀπίσω, εἶτα δὲ ἦλθεν εἰς τὸ παράθυρον.

Καθ' ἣν στιγμὴν προέκειτο νὰ συνενώσῃ τὰ δύο φύλλα, ἐσταμάτησε, σταυροῦσα τὰς χεῖρας καὶ περιάγουσα τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐπὶ τοῦ οὐρανοῦ, ὅπου ἐφαίνοντο μυριάδες ἀστέρων. . . Ὡσεὶ λυπούμενη δέ, ἔκλεισε βραδέως τὰς θυρίδας καὶ ὀλίγῳ μετὰ τοῦτο ἔσβεσε τὸ κηρίον.

Ὁ Μυριὲ δὲν εἶχε μετακινήθῃ. Ὁ Λινιὼν ἐστέναξε, καί, παρὰδοξον πράγμα, ποτὲ δὲν ἐζήτησε νὰ ἐξηγήσῃ διατὶ ἡ ἀθάνατος Δινώρα κατέκλινε τοὺς ἀδελφούς

της, μὲ κίνδυνον νὰ τοὺς κρυώσῃ, ἔχουσα ἀνοικτὸν τὸ παράθυρον.

Ἡ ὥρα εἶχε προχωρήσει· οἱ νέοι μας ἡγέρθησαν καθ' ἣν στιγμὴν ἡ κόρη ἀνεφάνη ἐπὶ τοῦ κατωφλίου, δηλοῦντες ὅτι θὰ ἀνεχώρουν.

Ὁ Λινιὼν προσεκλήθη νὰ ἐπανέλθῃ, ὅταν ἤθελεν ἀντήλλαξαν πολυπληθεῖς χειραφίας, οἱ δάκτυλοι τῆς Δινώρας ἐξετάθησαν μετὰ δειλίας πρὸς τὴν ἀνοικτὴν τοῦ Μυριὲ παλάμην, καὶ ὁ Λινιὼν δὲ ἐτόλμησε νὰ ἐγγίσῃ αὐτὰ μετὰ σεβασμοῦ· μετὰ τοῦτο οἱ δύο σύντροφοι ἔφθασαν εἰς τὸν σιδηροδρομικὸν σταθμὸν διὰ τῆς αὐτῆς ὁδοῦ, τὴν ὁποίαν εἶχον ἀκολουθήσει τὸ ἀπόγευμα, καὶ ἥτις ἐν τῇ δροσερότητι τῆς ἐσπέρας ἐφαίνετο ὀλιγώτερον ἄχαρις καὶ μακρά.

Ὅτε ἀπεμακρύνθησαν βήματά τινα, ὁ Μυριὲ ἤναψεν ἐν σιγᾷ, ἔχωσε τὰς χεῖρας ἐντὸς τῶν θυλακίων του, καὶ στρεφόμενος πρὸς τὸν Λινιὼν :

— Ὀλίγῳ ὀχληροί, εἶπεν, ἀλλὰ καλοὶ ἄνθρωποι !

— Εἶναι θεῖον πλάσμα! ἀπήντησε μετὰ περιπαθείας ὁ Ἰουστίνος.

— Τί κρῖμα νὰ μὴν ἔχῃ λεπτὸν ! ὑπέλαβεν ὁ Μυριὲ ὑψὼν τοὺς ὤμους, κατὰ τὴν ἀγαπητὴν ἔξιν του. Ἄν ἐξαίρεσης αὐτό, ἔχει ὅλα τὰ προτερήματα. Καλὴ οἰκοκυρὰ καὶ χαριτωμένη μὲ τοὺς μικροὺς ἀδελφούς της· τὴν εἶδες;

Ναί, ὁ Λινιὼν εἶχεν ἰδεῖ ! Εἶχεν ἰδεῖ ὡσαύτως τὸν καστανὸν πλόκαμον πίπτοντα ἐπὶ τῶν σκεπασμάτων, ἀλλὰ δὲν εἶπε τίποτε.

— Ἐὰν ἡ ἀρχιτεκτονικὴ δὲν εἶχεν ἀνάγκην κεφαλαίων . . . Ἄ, φίλε μου, τί ἀνόητον ἐπάγγελμα ! Ἡ φιλολογία τοῦλάχιστον, αὐτὴ, ἀποφέρει ! ἀποφέρει ἀμέσως ! Ἀλλὰ διὰ νὰ ἀναδειχθῶμεν ἡμεῖς, ἔχομεν ἀνάγκην διαγωνισμῶν, καὶ ἐνόσω διαγωνίζεσθαι ἔχεις ἀνάγκην νὰ τρώγῃς !

Ἐσιώπησε καὶ ἔκαμε βήματά τινα, μαστίζων τὸν ἄερα διὰ τῆς ῥάβδου του, ἀλυγίστου ὡς πάσσαλος.

— Δυστυχησμένη κόρη ! δὲν εἶναι κρῖμα νὰ συλλογίζηται κάνεις ὅτι τοιοῦτος θησαυρὸς θὰ καταλήξῃ εἰς κάνένα χονδράνθρωπον, κάνένα συναδέλφον τοῦ γραφείου τοῦ πατρός της ;

— Τί κάμνει ὁ πατέρας; ἠρώτησε δειλῶς ὁ Λινιὼν.

— Κάτι εἶναι εἰς τὸ γραφεῖον τῶν Δημοτικῶν Ὑδρογωγείων, δὲν ἤξεύρω ὅμως τί ἀκριβῶς. Ἐχει τρεῖς χιλιάδες ἐξακόσια φράγκα τὸ ἔτος, καὶ μὲ ἐν ἄλλο μικρὸν οἰκογενειακὸν εἰσόδημα φθάνει εἰς τὰς πέντε· ἀκριβῶς δηλαδὴ διὰ νὰ ζήσουν πέντε ἄνθρωποι μὲ τὴν ὑπηρετρίαν, καὶ βλέπουμε ἀκόμη ! Ὡς ἐκ τούτου ἡ καὶ μὲν ἡ κόρη φτεῖναι μόνη τὰ φορέματά της, ἐνδύει τοὺς ἀδελφούς της . . . καὶ μὲ μιὰ οἰκονομία καὶ αὐτὰ !

— Ἀλλ' αὐτὰ ὅλα ἀξίζουν μιὰ προῦκα ! παρετῆρησεν ὁ Ἰουστίνος συγκινημένος.

— Ναί, δι' ἄνθρωπον, ὁ ὁποῖος θὰ εἶχε παγίαν θέσιν, ἀλλὰ τί σταθερὸν ἔχομεν ἡμεῖς ; Ὅχι, φίλε μου, ἀνέκραξε μετὰ

θέρμης ὁ Μυριέ, δὲν θὰ εἶμαι ποτὲ τόσον ἐγωϊστῆς, ὥστε νὰ συμμερισθῶ τὴν πενίαν μου μὲ τὴν γυναῖκα, τὴν ὁποίαν θὰ ἀγαπήσω, ὥστε νὰ συνδέσω πρὸς τὰς δυσχερείας τῆς ζωῆς μου εὐγενῆ σύντροφον. . . Αὐτὸ θὰ μοῦ ἐσπάραζε τὴν καρδίαν! Θὰ πάρω πλούσιαν γυναῖκα ἢ δὲν θὰ νυμφευθῶ!

— Καλὰ! παρ' ὀλίγον νὰ εἰπῇ ὁ Ἰουστίνος.

Συνεκρατήθη ἐν τούτοις, ἀγνωστον διατὶ ἀκριβῶς, καὶ ἐπανερχόμενος εἰς τὴν πρόσφατον αἰτίαν τῶν μεριμνῶν αὐτοῦ:

— Θὰ ἦτο πράγματι ἀδίκον νὰ νυμφευθῇ κἀνέαν ζῶον, εἶπεν· ἀλλ' εἶναι ἀρκετὰ ὥρα διὰ νὰ εὕρῃ ἄνθρωπον ἐξυπνον καὶ πλούσιον, ὅστις νὰ τὴν νυμφευθῇ ἀπὸ ἀγάπην. . .

— Πιστεύεις; ἠρώτησεν ὁ Μυριέ μετὰ πικρίας· πιστεύεις εἰς τοὺς πλουσίους ἄνδρας, οἱ ὅποιοι νυμφεύονται ἀπὸ ἀγάπην; Ὅσῳ περισσότερον εἶναι κἀνείς πλούσιος, φίλε μου, τόσῳ καὶ περισσότερον ἐπιζητεῖ τὰ πλούτη! Φέρε μου ἓν μόνον παράδειγμα ἄνδρὸς πλουσίου, ὁ ὁποῖος νὰ ἐπῆρε πτωχὴν γυναῖκα.

Ἐπειδὴ ὁ Ἰουστίνος δὲν ἦτο προητοιμασμένος ἐπὶ τοῦ ζητήματος, ἄλλως δέ, καὶ παρεσκευασμένος, δὲν ἠδύνατο νὰ ἐνθυμηταὶ τὸν ὀνομαστικὸν κατάλογον οὐδὲ τῶν γάμων τοῦ ἔτους κἀν, ἐτήρησε σιγὴν.

— Ὅχι, ἀγαπητέ μου, ὄχι· δὲν εὐρίσκεται· καὶ μόνον ἡμεῖς οἱ καλλιτέχναι γινόμεθα ἐνίοτε τὸ παράδειγμα τῶν ἡρωϊκῶν αὐτῶν συνοικεσιῶν. . . Ὅσον ἀφορᾷ ὅμως ἐμέ, δὲν θὰ ἀνεχθῶ ποτὲ χάριν μου νὰ ὑποφέρωσι πρόσωπα, τὰ ὁποῖα μοὶ εἶναι προσφιλῆ.

Ὁ σταθμὸς ἦτο κατάμεστος κόσμου· ἀνέμειναν ἐπὶ δύο ὥρας πρὸ τῶν ἀμαξοστοιχιῶν, αἵτινες παρήλαυνον συμπεπληρωμένοι, κατέλαβον δ' ἐπὶ τέλους ἐξ ἐφόδου βαγώνιον τι, καὶ ἐπανῆλθον εἰς τὰς οἰκίας των, κατὰ τὴν μίαν μετὰ τὸ μεσονύκτιον, κατάκοποι, ὡς συμβαίνει πάντοτε εἰς ὅσους ἔχουσι τὴν ἀνοησίαν νὰ γευματίζουσιν ἐν τῇ ἐξοχῇ τὴν Κυριακὴν. Πάντες οἱ Παρισινοὶ γνωρίζουσι τοῦτο καὶ πάντες τὸ κάμνουσιν, ἀφοῦ προηγουμένως χιλιετίαι ὠρκίσθησαν, ὅτι δὲν θὰ «τὴν ξαναπάθουν».

Δ'.

— Πῶς μεγαλώνει ἡ μικροῦλα! Σὲ 'λίγο ἔρχεται ἡ σειρά τοῦ γάμου της, εἶπεν ἡ κυρία Βρετέλ, παρατηροῦσα τὴν Δινώραν, μετὰ θαυμασμοῦ, ὃν οὐδόλως ἐζήτει νὰ ἀποκρύψῃ.

Ἡ Δινώρα ἠρυθρίασε καὶ ὕψωσε τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐπὶ τῆς γηραιᾶς φίλης της· ὅτε ἠρυθρία, παρετήρει πάντοτε τὸ πρόσωπον, ὅπερ τὴν ἔκαμε νὰ ἐρυθρίασῃ, πιθανῶς ὅπως μάθη διατὶ ἠρυθρίασεν.

— Ἐχομε καιρὸ! ἀπήντησεν ἡ κυρία Γερβοᾶ, μὴ τῆς βάζετε ἀπὸ τῶρα τέτοιαις ιδέαις. Πρέπει νὰ ἐργασθῇ! Δὲν ἔχομε τίποτε νὰ τῆς δώκουμε, τὸ ἡξέυρετε. Ἐὰν θέλῃ προῖκα, ἅς τὴν κερδήσῃ μόνῃ της.

— Δὲν λέγω τὸ ἐναντίον· νομίζω ὅμως ὅτι δὲν ἀπαγορεύεται νὰ τὴν βοηθήσωμεν, παρετήρησε μετ' ἀγαθότητος ἡ κυρία Βρετέλ· τὴν ἀγαπῶ αὐτὴ τὴν μικροῦλα. Μὴ λησμονεῖτε, Εὐλαλία, ὅτι ἡμουν ἐμπρὸς ὅταν ἐγεννήθη καὶ νομίζω ὅτι εἶμαι θεία της.

— Ἐχετε δι' αὐτὴν μητρικὴν φιλοστοργίαν, ἀπεκρίθη ἡ κυρία Γερβοᾶ, ἀλλὰ σὰς τὴν ἀνταποδίδει καὶ αὐτὴ μὲ τὴν ἀγάπην της.

— Ἀγάπη μου! εἶπεν ἡ γηραιὰ κυρία μειδιδῶσα. Ἐλα λοιπὸν νὰ γευματίσῃς μετὰ μᾶς τὴν Πέμπτην. Ἐχω μερικὸς φίλους, θὰ ξεσκάσῃς. Πρέπει νὰ συνειθίσῃς ἄλλως τε νὰ βλέπῃς ὀλίγον κόσμον! Μοῦ τὴν ἐμπιστεύεσθε, δὲν εἶναι ἔτσι, Εὐλαλία;

Ἡ κυρία Γερβοᾶ συγκατένευσε βρενθυομένη καὶ δι' ἀξιοπρεπεστάτου κινήματος. Κατὰ βάθος ἦτο καταμαγευμένη.

Ἡ κυρία Βρετέλ ἠγέρθη, ἤνοιξε τὸ ἐν μετὰ τὸ ἄλλο τὰ δύο συρτάρια τοῦ γραφείου της, καὶ ἐπανῆλθεν ἀφίνουσα νὰ λάμπῃ μετὰ τῶν δακτύλων της περιδέραιον ἐκ χονδρῶν κόκκων κοραλλίου.

— Νά, μικροῦλά μου, εἶπε πρὸς τὴν Δινώραν, αὐτὸ θὰ τὸ φορῇς τὰς ἐορτάς. Πρόσεξε μὴ τὸ χάσῃς· ἦτο τῆς καὶ μὲνης μας τῆς Δουκίας, τὴν ὁποίαν ἐχάσαμεν δώδεκα ἔτων. Ἐπέρασαν πολλὰ χρόνια ἀπὸ τότε, δὲν θυμάσαι;

Οἱ γαλανοὶ ὀφθαλμοὶ ἐπληρώθησαν δακρύων εὐγνωμοσύνης. Ἡ κυρία Βρετέλ ἀπέθηκε τρυφερὸν ἀσπασμὸν ἐπὶ τοῦ ἀγνοῦ μετώπου, ὅπερ ἔκλινε πρὸ αὐτῆς, καὶ συνεκράτησε σιωπηλῶς βαθὺν στεναγμόν.

Εἶχε γηράσει ταχέως καὶ αἱ λευκαὶ τρίχες, αἵτινες περιέβαλλον τὸ γλυκὺ πρόσωπόν της, εἶχον ἔλθει πολὺ προῶρως. Τοῦτο ὅμως καθίστα αὐτὴν συμπαθητικωτέραν· τὰ τέκνα, τὰ ὁποῖα εἶχε χάσει, ἀφῆκαν εἰς τὴν καρδίαν της πληγὴν πάντοτε αἰμάσσουσιν, καί, ἀντὶ νὰ φθονῇ τὰς ἄλλας μητέρας, ἠρέσκετο ἐξ ἐναντίας νὰ συμμερίζηται τὰς μερίμνας των, μὴ ζητοῦσα εἰς ἀνταμοιβὴν ἢ μικρὰν ἀγάπην.

— Καὶ τὸ πιάτο, πῶς πάει;

— Ἡ νόταις μὲ κουράζουσιν πολὺ, ἀπεκρίθη ἡ Δινώρα μετὰ γλυκύτητος, ἀλλ' ἀφοῦ εἶναι ἀνάγκη νὰ μελετήσω, μελετῶ.

— Καὶ διὰ τὰς ἐξετάσεις της, προστοιμάζεται;

— Πιστεύω! εἶπεν ἡ κυρία Γερβοᾶ μετ' ὑπερηφανείας. Πάγει πολὺ καλὰ.

— Ἐργάζεσαι πολὺ; ἐπανηρώτησεν ἡ γραῖα μετ' ἐνδιαφέροντος.

— Δὲν ἐργάζομαι καὶ πολὺ, ἀπεκρίνατο μετριοφρονῶς ἡ νεᾶνις, ἀλλὰ ἔχω τύχη, μανθάνω μὲ εὐκολίαν. . .

— Εὐτυχισμένη! Ἀλλὰ ὀλίγη ἐργασία ἐν τούτοις δὲν βλάπτει· ὅ,τι μανθάνει κἀνείς πολὺ γρήγορα, τρέχει τὸν κίνδυνον νὰ τὸ λησμονήσῃ καὶ γρήγορα. . . Νὰ ἐπιμελῇσαι, παιδί μου.

Οἱ ὀφθαλμοὶ—μυσοσώτιδες ἐμείναν τεταπεινωμένοι· ἡ Δινώρα δὲν ἠγάπα τὰς συμβουλὰς. Ὑπάρχει ὀχληρότερον πρᾶγμα τῆς συμβουλῆς; Ὡς νὰ μὴ ἡξέυρεν ὁ καθεὶς τί πρέπει νὰ κάμῃ!

Μετὰ τινὰς στιγμὰς, ἡ κυρία Γερβοᾶ

καὶ ἡ κόρη της ἀπεχαιρέτισαν τὴν γηραιὰν φίλην των.

Ἐν τῇ κλίμακί, ἡ μήτηρ εἶπε πρὸς τὴν Δινώραν:

— Γὰρ νὰ ἰδῶ τί σοῦ ἔδωκε;

Ἡ Δινώρα ἐξήγαγε τὸ περιδέραιον, ὅπερ ἡ κυρία Βρετέλ εἶχε περάσει εἰς τὸν λαιμόν της, καὶ ἔδωκεν αὐτὸ εἰς τὴν μητέρα της.

— Εἶναι ἀπὸ τριανταφυλλὶ κοράλλι, πολὺ εὐμορφον· ὀλίγῳ παιδιᾷτικο γιὰ σένα, ἀλλὰ ὥραϊον κόσμημα.

Ἡ Δινώρα ἔλαβεν ἐκ νέου τὸ περιδέραιον καὶ προσέδεσεν αὐτὸ προτοῦ κατέλθωσι τὸ πρῶτον πάτωμα.

— Αὐτὸ κοστίζει μόνον διὰ νὰ τὸ ἀγοράσῃ κἀνείς.

— Πραγματικῶς δὲν ἔχει καμμίαν ἀξίαν.

Ἡ κυρία Γερβοᾶ παρετήρησε τὴν θυγατέρα της μετὰ τινος ἐκπλήξεως. Ἡ-ξέυρεν οὕτω ἓνα σωρὸν πραγμάτων ἡ μικρὰ αὐτὴ Δινορίτσα, περὶ τῶν ὁποίων αὐτὴ ἡ μήτηρ της δὲν εἶχεν ιδέα· πρῶτος μάθησις συναθροισθεῖσα, ἡ μᾶλλον συλλεχθεῖσα, ἔδωκεν ἐκεῖ· εἰς τὰ παρὰ τὰς καταστημάτων, εἰς τὰς κοινὰς ἀμάξας, μετὰ τῶν συνδιαλέξεων τῶν συμμαθητριῶν. . .

Καθ' ὃν χρόνον ἡ κυρία Γερβοᾶ, ἀπὸ σχολημένη ἐκ τῶν δύο μικρῶν ἀρσενικῶν της, τὰ ὁποῖα ἔφθειρον ἀμυθῆτως ὑποδήματα, ἐσκέπτετο ἐὰν εὐεργετικὸς πρὸς τὰς μητέρας νεωτεριστῆς δὲν θὰ ἐφεύρισκεν εἶδος ἀφάρτου δερματός, ἢ θυγάτηρ της προσεῖχεν εἰς πάντα ὅσα ἐλέγοντο περὶ αὐτῆς, ναί, πάντα, καὶ ἐπωφελεῖτο τῶν ὧων ἤκουε.

— Ἐεῦρε, μητέρα, εἶπεν ἡ Δινώρα ὅτε προσχώρησαν ὀλίγον· πιστεύω ὅτι ἡ κυρία Βρετέλ θὰ 'πάγῃ ἐφέτος εἰς τὴν Διέππην διὰ λουτρά.

— Ἀ! ἀνεφώνησεν ἡ κυρία Γερβοᾶ, ἥτις πολὺ ὀλίγον ἐνδιέφερετο περὶ τούτου.

— Πηγαίνουν καὶ ἄλλοι πολλοὶ εἰς τὴν Διέππην, ὑπέλαβεν ἡ νεᾶνις. Καὶ ὁ Μυριέ πηγαίνει εἰς τὴν Διέππην, ἀλλ' ὄχι τὴν ἰδίαν ἐποχὴν, πιστεύω. . . Θὰ 'πάῃ προτύτερα διὰ τὴν ὑπόθεσιν τῶν λουτήρων.

— Τῶν λουτήρων; ἠρώτησεν ἐκθαμβος ἡ μήτηρ.

— Ναί, δὲν ξέρω, ἔχει τοιαύτην παραγγελίαν. . . Εἶναι εὐμορφα εἰς τὴν Διέππην;

— Δὲν 'ξέρω, ὡμολόγησεν ἀφελῶς ἡ κυρία Γερβοᾶ.

— Εἶναι πολὺ εὐτυχεῖς ἐκεῖνοι, ποὺ πηγαίνουν εἰς τὴν θάλασσαν, εἶπεν ἡ Δινώρα· τί κρῖμα νὰ μὴν εἴμεθα πλούσιοι! Ἐγώ, ἡ ὁποία ἐμεγάλωσα τόσῳ καὶ ἐκουράσθηκα τόσῳ πολὺ νὰ περιποιούμαι τοὺς μικροὺς ἀδελφοὺς μου, ἐπιθυμοῦσα πολὺ νὰ περάσω ἓνα μῆνα εἰς μίαν παρὰ λον πόλιν. . .

(Ἐπεται συνέχεια).

ΚΩΝΣΤ. Σ. ΚΟΝΤΟΥ ΓΛΩΣΣΙΚΑΙ ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΤΟΜΩΣ ΕΚΦΕΡΟΜΕΝΑΙ

ΧΑΡΙΝ ΤΩΝ ΠΟΛΛΩΝ

§ 4. Ἀχρειέστερος καὶ Ἀχρειέστατος.

Κοινὰ ἐν τῇ νέᾳ Ἑλληνικῇ γλώσσῃ κατέστησαν τὰ ἀνωμαλῶς ἐσχηματισμένα παραθετικὰ ἀχρειέστερος καὶ ἀχρειέστατος. Γνωστότατον ὑπάρχει τὸ:

Φίλοι μου συμπατριῶται,
δοῦλοι νῆμεθα ὡς ποτε
τῶν ἀγρίων Μουσουλμάνων,
τῆς Ἑλλάδος τῶν τυράννων,
τῶν ἀχρείων Μπαλούκων,
τῶν ἀχρειεστάτων Τούρκων;

Ἐλέχθη δὲ καὶ ὑπὸ τοῦ Κοραῖ ἐν τῇ ἐκδόσει τῶν Ξενοφώντος Ἀπομνημονευμάτων καὶ τοῦ Πλάτωνος Γοργίου σελ. νδ' «οἱ τῶν δούλων ἀχρειέστεροι κόλακες» καὶ ἐν τῷ Ἱερατικῷ Συνεκδήμῳ σελ. 296 «ῥῶν ἀχρειέστατον διατρίβον (γρ. διατρίβον) εἰς τὸ μαγειρεῖν» καὶ σελ. 363 «ἀνδραπόδον πολὺ ἀχρειέστερον παρὰ τοὺς δούλους του» καὶ ὑπὸ τοῦ Ἀσωπίου ἐν τῇ Ἱστορίᾳ τῶν Ἑλλήνων Ποιητῶν καὶ Συγγραφέων σελ. 120 «τῶν ἐπὶ τῆς γαλλικῆς μεταπολιτεύσεως ἀχρειεστάτων ὀχλοκόπων». Πρβ. καὶ Δημῶδ. Ἄσπ. σελ. 282, 279 Λεγρ.: ἀχρειεστάτην.

Σκαρλᾶτος ὁ Βυζάντιος γράφει ἐν τῷ Λεξικῷ τῆς καθ' ἡμᾶς Ἑλληνικῆς Διαλέκτου σελ. 46 ἐκδ. β' «Ὁ παραπράγμδος σχηματισμὸς τοῦ παραθετικοῦ αὐτῆς τῆς λέξεως εἰς τὴν γλῶσσάν μας εἰς -έστερος καὶ -έστατος, μ' ὅλον ὅτι φαίνεται χαλκευμένος εἰς τὸ ἐργαστήριον τῆς ἡμιμαθείας, καθὼς καὶ τὸ Προκομμενέστατος καὶ ἄλλα πολλὰ παρατηροῦντες ὅμως καὶ τῶν ἀρχαίων τὸ Ἐφωμένεστατος καὶ Ἀφρονέστατος καὶ Ὀφφαχίστατος καὶ Διακονέστατος κτλ., ἡμποροῦμεν καὶ νὰ δικαιολογήσωμεν τὴν φαινομένην ταύτην παραβασιν τῶν κανόνων, ἀποδίδοντες τὴν αἰτίαν εἰς ἄλλους τύπους ἀρχαίους, τῶν ὁποίων δὲν διεσώθησαν τὰ πρωτότυπα. Οὕτε τὸ ὑπὸ τοῦ Ἑλληνος Βυζαντίου εἰρημένον «καὶ ἄλλα πολλὰ» εἶνε ἀληθές οὔτε τὸ ὑπὸ τοῦ Γάλλου Δαβιδ «Ὁ Ἰωνικός σχηματισμὸς εἰς εσπερος, εστατος εἶναι **συνηθέστερος** εἰς τὴν νέαν παρὰ εἰς τὴν παλαιάν γλῶσσαν - ἀχρειέστερος, ἀχρειέστερη, ἀχρειέστερον, ἀχρειέστατος, ἀχρειέστατη, ἀχρειέστατον» (Συνοπτ. Παρὰλληλ. τῆς Ἑλλήν. καὶ Γραικ. Γλώσσ. σελ. 19). Κακῶς δὲ κατελέχθη ὑπὸ τοῦ Βυζαντίου τὸ ὀφφαχίστατος ἐν τοῖς εἰς *Εστατος* λήγουσι. Πρβ. καὶ μοτογραφίστατος. Τοῦ καθωφιλημένου προκομμενέστερος ἐγένετο χοῆσις καὶ ὑπὸ τοῦ Κοραῖ *Πλουτ.* Μέρ. Β', σελ. ι' «αὐτοὶ καὶ ἄλλοι δῶδεκα μαθηταὶ τῆς δεχομένης πόλεως οἱ προκομμενέστεροι».

Τοῦ ὁμοῦ ἐσχηματισμένου τύπου ἀχρειέστερος - ἀχρειέστατος μαρτύρια ἔκ τε τοῦ παλαιοῦ καὶ τοῦ μεταγενεστέρου ἑλληνισμοῦ θὰ μνημονευθῶσιν ἐν ἑτέρῳ τόπῳ.

§ 5. Ἀθλιέστερος καὶ Ἀθλιέστατος.

Καὶ τὰ παραθετικὰ ἀθλιέστερος καὶ ἀθλιέστατος κυκλοῦνται ἐν τοῖς στόμασι τῶν νέων Ἑλλήνων. Εἶπε δὲ καὶ ὁ Κοραῖς ἐν τῇ ἐκδόσει τοῦ Ἱεροκλέους σελ. 33 «ἀθλιέστεροι καὶ ἀπ' αὐτὰ τὰ κυνάρια» καὶ ἐν τῇ μεταφράσει τοῦ Βεκαρίου σελ. 252 ἐκδ. β' «εἰς τὴν ἀθλιεστάτην τοῦ Ἰουδαϊκοῦ ἔθνους κατὰστασιν».

Ὁ Μαυροφύδης λέγει ἐν τῷ Δοκιμῷ Ἱστορίας τῆς Ἑλληνικῆς Γλώσσας σελ. 544 «Τὰ δὲ νεώτερα ἀθλιέστερος, ἀθλιέστατος, ἀχρειέστερος, ἀχρειέστατος καὶ πλησιέστερος (Ἰωσηπ. Μακκαβ. ΙΒ'. 8. Θεμιστ. λογ. α') πλησιέστατος (Θεοφυλάκτου) ἀντὶ τῶν ἀρχαιοτέρων πλησιαίτερος, πλησιαίτατος (Ξεν. Ἄν. Α'. 10,5) ἐπλάσθησαν κατὰ τὰ παλαιότερα σωφρονέστερος, ἀφρονέστερος καὶ τὰ ὅμοια».

Περὶ τῆς δοκίμου ἐκφορᾶς πλησιαίτερος - πλησιαίτατος καὶ τῆς ἀδοκίμου πλησιέστερος - πλησιέστατος καὶ πλησιώτερος θὰ διαλάβωμεν ἀκριβῶς ἐν τῷ προσήκοντι τόπῳ ἐξετάζοντες ἅμα καὶ τὰ παραθετικὰ τοῦ παραπλήσιος.

Ἐν τῷ ἀσείφ λόγῳ προκριώτερα πάντως εἶνε τὰ ὁμοῦς προσηνεγμένα παραθετικὰ τοῦ τε *ἄθλιος* καὶ τοῦ *ἀχρεῖος*, ἅτινα καὶ ἐν τῇ παλαιᾷ γλώσσῃ ἀπαντῶσι καὶ ἐν τῷ μεταγενεστέρῳ ἑλληνισμῷ. Καὶ δυνάμεθα μὲν νὰ μὴ ἐναντιώμεθα, ἂν τις ἀσμενίζῃ τοῖς τύποις *ἀθλιέστερος - ἀθλιέστατος* καὶ *ἀχρειέστερος - ἀχρειέστατος*, ἀλλ' οὐδαμῶς ἡμῖν ἀνεκτὸν φαίνεται ν' αὐξάνηται, οὐδεμιᾶς ἀνάγκης ἐπιειγούσης, ὁ ἀριθμὸς τῶν τοιούτων ἐκφορῶν. Τοῦ παντὸς ἀμαρτάνουσιν οἱ νομίζοντες ὅτι, ἐπειδὴ τὸ πάλαι ἐξ ἐπιθέτων ληγόντων εἰς *ος* ἐσχηματίσθησαν παραθετικὰ εἰς *εστέρος* καὶ *εστατος*, οὐδὲν κωλύει νὰ πλάττωνται καὶ νῦν κατ' ἀναλογίαν ὅμοιοι τύποι. Ἀδύνατον ὑπάρχει νὰ μὴ ἀγανακτήσῃ τις καὶ σχετικῶς σφόδρα, ἂν κατὰ τὸ ἀφρονέστερος - ἀφρονέστατος καὶ ἀκρατέστερος - ἀκρατέστατος, κτλ. λεχθῇ *σοφρέστερος - σοφρέστατος* καὶ *μωρέστερος - μωρέστατος* καὶ *ξηρέστερος - ξηρέστατος* καὶ *ἀνοητέστερος - ἀνοητέστατος*, κτλ. Βδελυρώτατον εἶνε τὸ «εἰπεῖ δ' οὐκ ἔχομεν ἡμεῖς τι τῶν ἀγαθεστέρων», ὅπου κεῖται ἐν τῷ Βίῳ τοῦ Ἀλεξάνδρου, δὴ ἐκγραφέντα ὑπὸ τοῦ Οὐαγγήρου ἐξέδωκεν ὁ Βικέλας (*Trois Poém. Grecs* σελ. 194, 4573). Ἡμιστὰ δ' ἀποδεκτὸν ὑπολαμβάνομεν τὸ ὑπὸ τοῦ Οἰκονόμου λεχθὲν «τοσοῦτον εἰκαιμυθεστέρας γνῶμας τῶν κριτικῶν» (περὶ τῶν Ο' Τόμ. Γ', σελ. 500).

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΑ, ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΑ, ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΑ

Τηλεγραφικῶς ἠγγέλθη ἐκ Παρισίων ὁ θάνατος τοῦ ἐπιφανοῦς δημοσιογράφου καὶ συγγραφέως Ἐδμόνδου Ἀμποῦ. Αἱ ἀπαραχαί τοῦ φιλολογικοῦ σταδίου τοῦ Ἀμποῦ στενωτάτα συνεδέθησαν διὰ τῆς Συγγραφῆς τοῦ Ἑλλάδος καὶ τοῦ Βασιλέως τῶν Ὁ-

ρέων μετὰ τοῦ ὀνόματος τῆς Ἑλλάδος, ἂν καὶ οὐχὶ ἐπ' ὠφελείᾳ ταύτης.

Οὐχ ἤττον ὁ εὐφυὴς συγγραφεὺς ἔκτοτε ἐχαρκτήρισε τὰ δύο πρῶτα αὐτοῦ ἔργα ὡς ἀπλὰ μυθιστορικὰ δοκίμια, σχεδὸν ἀποκηρύξας αὐτὰ, ἐξηκολούθει δ' ἐν τῇ ἐγκρίτῳ αὐτοῦ ἐφημερίδι «Ὁ Ἰθ' Αἰὼν» εὐγλώττως συνηγορῶν ὑπὲρ τῆς Ἑλλάδος, ἧς ἄλλοτε οὐδ' ὅπως εἶχε φεισθῇ. Ὁ Ἀμποῦ ἐσχάτως εἶχε κληθῇ ὡς καταλάβῃ ἐν τῇ Ἀκαδημίᾳ τὴν ἐδραν τοῦ Ἰουλίου Σανδῶ, δὲν εἶχε γενῇ ὅμως ἐτι ἡ ἐπίσημος αὐτοῦ δεξιότης.

Ἐκ τῶν ἀρχαίων συγγραφέων πληροφρούμεθα ὅτι ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος μεγάλως ἐξετίμα μικρὸν ἀγκλημάτιον παριστῶν τὸν Ἡρακλῆ, ὅπερ εἶχεν ἀποθέσει ἐπὶ ἰδαιτέρως τραπέζης, ἐκ τούτου δὲ εἶχεν ἐπωνομασθῇ ὁ Ἐπιτραπέζιος Ἡρακλῆς. Τὸ καλλιτέχνημα τοῦτο εἶχε γλύψει ὁ Λύσιππος, γλύπτης περὶ οὗ λέγεται ὅτι προήγαγε τὴν τέχνην εἰς ἀνυπέροχον βαθμὸν τελειότητος, δικρινόμενος κυρίως διὰ τὴν τολμηρὰν λεπτότητα τῶν τύπων αὐτοῦ, ἧτις ἐν τούτοις οὔτε τὴν ἐπιβολήν, οὔτε τὴν δύναμιν ἀπέκλειε εἶναι δὲ γνωστὴν ὅτι περιελθὼν βραδύτερον εἰς τὴν κυριότητα τοῦ Ἀννίβα καὶ τοῦ Σύλλα, ἀπωλέσθη κατόπιν. Τοῦ ἔργου τούτου ἐκμαγεῖον, καθὰ ἐν ὑπομνήματι τοῦ πρὸς τὴν ἐν Παρίσις ἀκαδημίαν τῶν ἐπιγραφῶν καὶ τῶν ὠραίων τεχνῶν, ἰσχυρίζεται ὁ ἔφορος τῶν ἀρχαιοτήτων τοῦ ἐν Λούβρῳ μουσεῖου, φυλάττεται ἤδη εἰς τὸ ἐν τῇ πόλει ταύτῃ σχολεῖον τῶν Καλῶν Τεχνῶν, παριστᾷ δὲ τὸν Ἡρακλῆ καθήμενον, μὲ τὴν κεφαλὴν ὑψωμένην, κρατοῦντα ἐν τῇ ἀριστερᾷ ῥόπαλον καὶ ἐν τῇ δεξιᾷ μῆλον, σύμβολον εὐδαιμονίας καὶ νίκης. Ὅμοιον τούτῳ ἔκτυπον ὑπάρχει καὶ ἐν τῷ Βρετανικῷ Μουσείῳ, ἀνεκάλυψε δὲ καὶ ὁ συντάκτης τοῦ πρὸς τὴν ἀκαδημίαν ὑπομνήματος ἐν τῷ μουσεῖῳ τοῦ Λούβρου δύο κολοβωμένα ἀγκλημάτια, ὧν ἡ λεπτή καὶ τεχνικωτάτη ἐπεξεργασία ἐμφαίνει προφανῇ ἀπομίμησιν τοῦ λυσιππεῖου Ἡρακλέους, ὅπως περιγράφεται ὑπὸ τῶν ἀρχαίων τεχνοκριτῶν.

Ὁ ἐν Βουκουρεστίῳ συστάς ἀλβανικός φιλολογικὸς σύλλογος «Ντρίτα» (Φῶς), προσέβη εἰς τὰς ἀρχαιεσιὰς αὐτοῦ, ἐκλέξας ἐπίτιμον μὲν πρόεδρον τὸν κ. Ἰωάν. Ζάππαν, πρόεδρον τὸν κ. Ἀναστάσιον Ἀβραμίδην καὶ ἀντιπρόεδρον τὸν κ. Κ. Εὐθυμίου. Ὁ Σύλλογος οὕτως ἀπεράσισε τὴν ἐκδοσιν μικρᾶς ἐφημερίδος, διὰ τῶν νῦν ἐν χρήσει παρὰ τοῖς Ἀλβανοῖς ἑλληνικῶν, λατινικῶν καὶ σλαβικῶν στοιχείων, προσεκήρυξε δὲ καὶ διαγωνισμὰ πρὸς σύνταξιν ἀλβανικῶν διδασκτικῶν βιβλίων, ἐξ ὧν θέλει βραβεύει τὰ ὑπὸ εἰδικῆς ἐπιτροπῆς ἀλβανιστῶν ἐγκρινόμενα.

Ἡ βασίλισσα τῆς Ῥωμανίας, ἡ παρὰ τῷ φιλολογικῷ κόσμῳ γνωστὴ ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον Κάριεν Σύλβα, ἐξέδωκε νέον τόμον ποιήσεων αὐτῆς «Ὁ Ῥήνός μου»,

λίαν επαινουμένων διὰ τὴν πρωτοτυπίαν καὶ τὴν δύναμιν τῆς ἐμπνεύσεως. Ὁ τόμος οὗτος, κοσμούμενος καὶ ὑπὸ πολλῶν εἰκόνων διασήμεων διακοσμητῶν βιβλίων, εἶναι ἀληθὲς τυπογραφικὸν καὶ καλλιτεχνικὸν κομψοτέχνημα.

Ἡ ἰταλὶς συγγραφεὺς Ματθίλδη Σεράο, ἐξέδωκε πρό τινας νέον αὐτῆς τόμον «*Ventre di Napoli*», κατὰ μίμῃσιν τοῦ γνωστοῦ πολυχρότου βιβλίου τοῦ Ζολᾶ «*Ventre de Paris*». Ἐν τῷ νέῳ αὐτῆς ἔργῳ ἡ Σεράο—γνωστὴ εἰς τοὺς ἀναγνώστας τῆς «*Εβδομάδος*» ἐκ τοῦ περὶ ἐρωτικῶν ἐπιστολῶν ἄρθρου τῆς τοῦ δημοσιευθέντος ἄλλοτε κατὰ καλλιτεχνικὴν μετὰφρασιν τοῦ κ. Χαραλάμπους Ἀννίνου—περιγράφει τὴν Νεάπολιν κατὰ τὴν τελευταίαν ἐπιδημίαν, ἥτις τόσῳ δεινῶς ἐνέσκηψεν ἐν αὐτῇ.

Μεταξὺ τῶν παντοειδῶν σχεδίων, ὅσα προεβλήθησαν, ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τῆς διὰ τὸ 1889 διοργανιζομένης ἐν Παρισίοις διεθνούς ἐκθέσεως, ἰδιαίτερος προσείλκυσε τὴν προσοχὴν διὰ τὴν πρωτοτυπίαν αὐτοῦ, τὸ τοῦ ἀρχιτέκτονος Βουρδαί, ἀφορῶν εἰς τὴν κατασκευὴν ὑπεργιγαντείου πύργου 370 μέτρων ὕψους, ἥτοι ἐξάκις ὑψηλοτέρου τῆς Παναγίας τῶν Παρισίων καὶ κατὰ 220 μέτρα τοῦ κωδωνοστασίου τῆς μητροπόλεως τῆς Κολωνίας. Ἡ δυσχέρεια τῆς οἰκοδομῆς τοιοῦτου ἔργου συνίσταται ἰδίως εἰς τὴν ἀντοχὴν τοῦ ὑλικοῦ, δι' οὗ ἤθελε κατασκευασθῇ τοῦ κ. Βουρδαί ὅμως ὑπολογίσαντος ὅτι ἐπὶ βάσεως ἐκ πορφύρετου λίθου ἡ δύνατο νὰ στηριχθῇ πύργος ὕψους 1000 μέτρων, ἡ ἀσφάλεια τοῦ πύργου τοῦ σχεδίου, 370 μόνον μέτρων, εἰς οὐδέναν κίνδυνον εἶναι ἐκτεθειμένη.

Ἐσχάτως ἐν Λονδίῳ ἐπωλήθη ἡ βιβλιοθήκη Σύστων, πολυτίμους περιέχουσα τόμους, ἐπιμόνως ὑπὸ τῶν βιβλιοφίλων διαμφοβηθέντας. Μεταξὺ τούτων εὐρίσκειτο καὶ ὁ ἐν Μαγεντίᾳ κατὰ τὸ 1459 ἐκτυπωθεὶς *Kōdix* τῶν *Ψαλμῶν*, ἀγορασθεὶς ἀντὶ 123,750 φράγκων. Συγχρόνως μετὰ τῆς βιβλιοθήκης ταύτης ἐπωλήθησαν καὶ αἱ βιβλιοθήκαι Σούδερλανδ καὶ Χάμιλτων. Τὰ χειρόγραφα τῆς τελευταίας ταύτης ἡγόρασεν ἡ γερμανικὴ κυβερνήσις ἀντὶ 80,000 λιρῶν, ἀποκτήσασα οὕτω, μεταξὺ πλείστων δυσευρέτων τόμων, καὶ τὴν θαυμασίαν σειρὰν τῶν ὑπὸ τοῦ Σάνδρου Βοττικέλη εἰκονογραφημένων ἔργων τοῦ Δάντου.

Τὸ μουσεῖον τῆς Βιέννης ἀπέκτησεν ἐσχάτως μαρμαρίνον ἀγαλμα *Ἀρτέμιδος* ἀνευρεθὲν προσφάτως ἐν Κύπρῳ, ἐλλειπὲς μόνον κατὰ τοὺς πήχεις καὶ τοὺς καρπούς τῶν χειρῶν, φέρον δὲ κεφαλὴν ἀπαρμιλλοῦ χάριτος. Τὸ ἀγαλμα τοῦτο ἀνάγεται ὑπὸ τῶν ἐμπειρῶν εἰς τὴν τέχνην τῆς Δ'. π. Χ. ἑκατονταετηρίδος, φαίνεται δὲ ἔργον μαθητοῦ τινος τοῦ Πραξιτέλους.

Ἐξεδόθη ἐν Λειψίᾳ ὁ πρῶτος ἀριθμὸς τοῦ νέου ἑλληνικοῦ εἰκονογραφημένου περιοδικοῦ «*ἡ Κλειώ*», ἐν ᾧ συνεργάζονται καὶ τινες τῶν παρ' ἡμῖν λογίων. Περιέχει καλλιτεχνικὰς εἰκόνας καὶ τὸ γνωστὸν πλέον *τράβιγμα* τοῦ αὐτιοῦ τοῦ κ. Ἰακωβίδου, οὐδεμίαν ὅμως δυστυχῶς γραφεῖσαν ἐπίτηδες διὰ τὸ περιοδικὸν καὶ ἐπὶ ἐνδιαφερούσης συγχρόνου ὑποθέσεως.

Νέον ἔργον αὐτοῦ ἐπεράτωσεν ἐσχάτως ὁ Γκουνῶ, θρησκευτικῆς καὶ τοῦτο ὑποθέσεως, ὡς ἡ ἄλλη μουσικὴ αὐτοῦ σύνθεσις ἡ *Ἀπολύτρωσις*. Τὸ ἔργον τοῦτο τοῦ μεγάλου γάλλου μουσουργοῦ φέρει τίτλον *Ζωὴ καὶ Θάνατος*, θέλει δὲ παρασταθῇ, ὅπως καὶ ἡ *Ἀπολύτρωσις*, ἀπὸ τοῦ θεάτρου τῆς Βιρμινγχαμς κατὰ τὸ δεύτερον δεκαπενθήμερον τοῦ αὐγούστου τοῦ ἀρχαμένου ἔτους.

Ὁ ἐν Μονάχῳ διαμένων Ἕλλην δικηγόρος κ. Θεόδ. Π. Σαρσέντης προσεκήληθ, ὅπως διδάσκη τὴν νεοελληνικὴν εἰς τὴν λογίαν πριγκίπισσαν Θηρεσίαν, θυγατέρα τοῦ διαδόχου τοῦ Βαυαρικοῦ θρόνου πρίγκιπος Λεοπόλδου.

Κατὰ στατιστικὴν, ἐκδοθεῖσαν ὑπὸ τοῦ ὑπουργείου τῶν ἐξωτερικῶν ἐν Γερμανίᾳ, διαμένουσιν ἐν Ἑλλάδι 214 ἐν ὅλῳ Γερμανοί.

Ὑπὸ τοῦ διευθυντοῦ τοῦ ἐνταῦθα διδασκαλείου κ. Χαρισίου Παπαμάρκου ἀγγέλλεται ἡ προσεχὴς ἐκδοσις πραγματείας: «*Περὶ τοῦ σκοποῦ τῆς ἐκπαιδεύσεως τῆς ἐλληνίδος νεολαίας*», ἐν ᾗ ὁ εὐμαθὴς συγγραφεὺς ὑποστηρίζει τὰς παιδαγωγικὰς ἀρχάς, ὧν τὴν ἐπικράτησιν νομίζει ἀναγκαίαν.

Ὁ γνωστὸς φιλέλλην καὶ ἐπιφανὴς ἱστορικός κ. Φρήμαν δημοσιεύει ἐν τῷ *Academy* τοῦ Λονδίνου ὀρθοτάτας παρατηρήσεις ἐπὶ τῆς κατεδαφίσεως τῶν ἐν τῇ Ἀκροπόλει δεξαμενῶν, αἵτινες ἐκάλυπτον ἱκανὸν μέρος τοῦ ἀνακτορικοῦ τοίχου τῆς Πινακοθήκης τῶν Προπυλαίων καὶ τινῶν ἱστορικῶν μνημείων, θεωρῶν ταῦτα ὡς ἀπαραίτητα εἰς τὴν διαφώτισιν καὶ ἀκριβῆ γνῶσιν τῆς ἐλληνικῆς ἱστορίας, τὴν ἐνότητά τῆς ὁποίας πάντοτε ἐδίδαξεν. Ἰσως προσεχῶς μεταφερόμεν εἰς τὰς στήλας τῆς «*Εβδομάδος*» τὸ ἐν λόγῳ ἄρθρον.

Ἀπεβίωσεν ἐν Μασσαλίᾳ ὁ ἀρχισυντάκτης καὶ διευθυντὴς τῆς αὐτοῦ ἐκδομένης ἐφημερίδος «*Σημαιοφόρος* τῆς Μασσαλίας» Ἀδόλφος Μπαρλατιέ, διακριθεὶς πάντοτε διὰ τὰς πρὸς τὴν Ἑλλάδα θερμὰς αὐτοῦ συμπαθείας.

Οἱ ἐν Λονδίῳ ἐκδόται Μάκμιλλαν, ἐδημοσίευσαν νέον δραματικὸν ποίημα τοῦ Ἀλφρέδου Τέννισων, ὑπὸ τὸν τίτλον «*Bechet*» τὸ νέον τοῦτο ἔργον τοῦ ἐστεμμένου ποιητοῦ εἶναι ἐπίσης ὥρατον ὡς ὁ Ἀρόλδος καὶ ἡ *Βασίλισσα Μαρία*. Ἐν τῷ ἐν λόγῳ ποιήματι αὐτοῦ ὁ Τέννισων ἡθέ-

λησε νὰ ἀπομνημονεύσῃ τὴν ἐν τῇ μεσαιωνικῇ ἱστορίᾳ τῆς Ἀγγλίας ἀξιοσημείωτον ἐποχὴν τῆς μεταξὺ τοῦ Ἑρρίκου Β' καὶ τοῦ ἐπισκόπου τῆς Κανταβριγίας Bechet διαφοράς, ἥτις ἐληξε διὰ τῆς δολοφονίας τοῦ τελευταίου.

Ὁ διάδοχος τοῦ Αὐστριακοῦ θρόνου ἀρχιδούξ Ῥοδόλφος κατ' αὐτὰς μετέβη εἰς Βούδα - Πέστην, ὅπου θέλει προσδρεύσῃ τῆς ἐπιτροπῆς τῆς ἀναλαβούσης τὴν ἐκδοσιν μεγάλου φιλολογικοῦ δημοσιεύματος ὑπὸ τὸν τίτλον «*Ἡ Αὐστρουγγρικὴ ἐπικράτεια, περιγεγραμμένη καὶ εἰκονογραφημένη*». Τὴν πρωτοβουλίαν τοῦ ἔργου τούτου ἔσχεν αὐτὸς ὁ ἀρχιδούξ, ὅστις καὶ συγκαταλέγεται μετὰ τῶν κυριωτέρων συντακτῶν.

Τελευταῖον ἐωρτάσθη ἐν Παρισίοις ἡ ἐκατοστὴ ἐπέτειος τῆς γεννήσεως τοῦ διαπρεποῦς γάλλου χημικοῦ Chevreul διευθυντοῦ τοῦ φυσιογραφικοῦ Μουσείου τῶν Παρισίων. Τοῦ μεγάλου δὲ θερμοκηπίου τούτου κατ' αὐτὰς τὰς ἡμέρας ἐγένετο ἐγκαινίασις ἐπὶ τῆς προόψεως τοῦ ὁποίου ἐπέγραψεν ὁ Chevreul: Μουσεῖον τῆς φυσικῆς ἱστορίας· ὅπερ ἐσεβάσθησαν μὲν πάντες οἱ ἐγγύχωροι καὶ ξένοι, πολέμιοι ἐβόμβηρ· δίσθη δὲ τῷ 1870 ὑπὸ Γουλιέλμου Ι' βασιλέως τῆς Πρωσσίας ἀρχιγραμματεῦντος τοῦ κόμητος Βίσμארκ.

Ὁ ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ διακεκριμένος καθηγητὴς τῆς φυσικῆς κ. Τ. Ἀργυρόπουλος ἤρξατο τῶν παραδόσεων αὐτοῦ.

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

A. Salinas. Solunto. (Ricordi Storici e Archeologici). Palermo.—Di un Diploma Greco del Monastero di Scilla in Calabria. Palermo.—Ricorde di Solinunte Christiana. Palermo.—Il Caduceo degli Imacresii Cenni. Palermo.

G. Patricolo. La Chiesa di S. Maria dell' Ammiraglio in Palermo e le sue antiche adiacenze. Palermo.—La Chiesa della Trinità di Delia, presso Castelvetro. Palermo.—La Chiesa di Santo Spirito è di S. Maria dell' Ammiraglio in Palermo. Palermo.—Il Monumento Arabo, scoperto in Febbraio 1882 in Palermo. Palermo.

Εὐχαρίστως ἐλάβομεν τὰς μνημονευθείσας ταῦτας μονογραφίας τῶν ἐν Παλέρμῳ χριστιανολόγων κ. κ. Σαλίνα καὶ Πατρίκοιο ἱκανῶς διαφωτιζούσας τὴν ἱστορίαν πολλῶν ἐν Σικελίᾳ χριστιανικῶν μνημείων, ἥτις ἀρρήκτως συνδέεται μετὰ τῆς ὅλης ἱστορίας τοῦ ἐλληνισμοῦ καὶ τοῦ χριστιανισμοῦ συνιστώμεν δ' αὐτὰς θερμῶς εἰς πάντας τοὺς καταγινόμενους περὶ τὴν μελέτην τῆς ἱστορίας ταύτης, καὶ ἀπλῶς ὑπὲρ αὐτῆς ἐνδιαφερομένους.

ΠΑΡΕΚΒΑΣΕΙΣ

[Αἱ ἡδοναὶ τοῦ Ῥιχελιέ καὶ τὸ ἐκ γάτων ἐπιτελεῖν τοῦ. Αἱ ἐπιτυχίαι τοῦ κ. Λεκατσά καὶ αἱ αἰτήσεις πρὸς ἀποκεφαλισμόν τοῦ. Ἀνάγκη ἰδρύσεως ἐνδὸς ἔτι συλλόγου. Σκοπός. Ἐκκλησίαι πρὸς τοὺς συναδέλφους. Ὁ πετεινός τοῦ Garrick. Ὁ που ἀποδεικνύεται ὅτι ὁ κυριεὶς πλανήτης δὲν ἔχει καλοὺς σκοποὺς. Τὸ ἀθλικὸν ἐπιστάδιον. Αἱ 1—40 τοῦ ἄγγελου ἐπιτετραμμένου. Τὰ φέδμενα. Ὁ πάππος τοῦ Ὀθωνος καὶ τὸ κυνάριον τοῦ. Ἡ χιὼν τοῦ Πάρκερ καὶ ἡ μεταμέλεια τοῦ Ἀμπού. Ὁ παπαγάλος τοῦ κ. Β. ματαίως ζητούμενος ἐν τῷ κειμένῳ].

Ποία εἶνε, νομίζετε, ἡ μεγαλειότης μου

ήδονή; — Ἡ εὐδαιμονία τῆς Γαλλίας. —
 "Οχι! Εἶνε τὸ στιχογραφεῖν ἀπεκρίνατο ὁ
 ἐρυθρὸς καρδιάλιος· καὶ ὁ διάσημος ἐ-
 κείνος διπλωμάτης, ἀλλ' εὐτελέστατος
 ποιητής, ὁ παράφρων ἐρωτύλος, ὁ ἔξοχος
 εἴρων, ὁ ἀποδιώκων τοὺς κόλακας καὶ ἀντὶ
 τούτων ὑπὸ αἰλούρων περιστοιχούμενος, ὅτε
 ἐνεκυμῶναι τὰ μεγάλα του σχέδια πρὸς
 δόξαν τῆς Γαλλίας, ἀπομένει ἔτι καὶ θ'
 ἀπομένη αἰωνίως, χαρακτηρ ἔξοχος συν-
 δέων ἐν τῇ κεφαλῇ του μετὰ τῆς μεγα-
 λοφυίας, ὅλας τὰς ἀρετὰς καὶ ὅλα τὰ
 ἐλαττώματα τῶν συγχρόνων του. Τούτου
 τὸ πρόσωπον, ἐξαισίως διαγραφέν ἐν τῇ
 φερώνυμῳ δράματι ὑπὸ τοῦ Bulwer Lyt-
 ton, δις ἔτι ὑπεδύθη ὁ καλλιτέχνης Λε-
 κατσᾶς.

*

Μετὰ τὸν τοσοῦτον πάταγον, ὃν ἤγειρεν
 ἐν τῇ παρ' ἡμῖν κοινωνίᾳ ἡ πρώτη του
 ἐμφάνισις, μετὰ τὰς ὑποκριτικὰς ἐπιτυ-
 χίας, τὰς γλωσσικὰς ἀποτυχίας καὶ τὴν
 προσωρινὴν ἀποδημίαν του, τέλος, καθ'
 ἣν ἀλλαχού τὸσον ἐπιτυχεῖς ἐκρίνοντο αἱ
 παραστάσεις του, τὸ ἀθηναϊκὸν κοινὸν
 μετέβη εἰς τὸ θέατρον ἵνα ἐξενέγκῃ τὴν
 τελεσιδικίαν ἀπόφασίν του.

Οἱ θεαταὶ ἐν τούτοις ἐκ τῶν προτέρων
 ἦσαν προκατειλημμένοι. Οἱ μὲν ἀρχαῖοι
 θαυμάσται τοῦ κ. Λεκατσᾶ μετέβαινον
 μετὰ τῆς βεβαιότητος, ἣν ἡ ἀμεροληψία
 ἐμπνέει ὅπως ἴδωσιν οὐχὶ πλεον ἡθοποιὸν
 κορυθαντιῶντα καὶ κοράζοντα ἐμμανῶς τὸ
 ἀπλούστατον *Kalili-hémérra*, ἀλλ' αὐτὸν
 τοῦτον τὸν παράδοξον Ῥιχειλιέ, δρῶντα
 ἐπὶ τῆς σκηνῆς, αἰσθανόμενον, πονοῦντα,
 καταρῶμενον. Οἱ δ' ἄλλοι οἱ ἀμφισβη-
 τοῦντες ὅτι κέκτηται καὶ αὐτὸς στόμα,
 καὶ ὑποστηρίζοντες, ὅτι μόνον ὄργανον
 ἀπαγγελίας εἶνε δι' αὐτὸν. ἡ ρίς, καὶ ἡ
 γλώσσά του ἐν γένει — ἡ ἐλληνικὴ ἢ ἡ
 ἀγγλικὴ ἀδιάφορον — διατελεῖ ὑπὸ ἐπιτί-
 μιον ἀργίας, οἱ ἄλλοι οὗτοι, οἱ ἔχοντες
 τοιαύτας ιδέας, μετέβαινον ἐπίσης ἵνα
 ἐνισχύσωσι ταύτας καὶ ζητήσωσιν ἐπὶ
 πίνακος τὴν κεφαλὴν τοῦ ἀτυχοῦς ἡθο-
 ποιοῦ.

Ἄλλ' ἤρθη τὸ παραπέτασμα καὶ ἐφάνη
 ὁ ἀριστοτέχνης, κύριος τῆς σκηνῆς καὶ τῶν
 ἀκροατῶν του, συναρπάσας καὶ κρατῶν
 αὐτοὺς ἅπαντας διὰ τῆς ἐλαχίστης ἀπο-
 στροφῆς, διὰ τῆς ἐλαχίστης χειρονομίας.
 Καὶ συνέσχον πάντες τὴν πνοὴν ὡς ὑπὸ
 ἐφιάλτου κατατροχόμενοι, καὶ ἐνόμιζον
 ὅτι παρίσταντο ἐκεῖ, μάρτυρες αὐτόπται
 τῶν ἐξελισσομένων γεγονότων, καὶ ὅτι δὲν
 ἦτο πλεον ὑπόκρισις ἀπέναντί των, ἀλλ'
 ἡ ἐμπαθὴς, ἡ καθαρὰ πραγματικότης.

*

Τὴν ἐπαύριον ἐδιδάχθη καὶ ὁ "Αμλετ.
 Τοσαύτη καὶ πάλιν συρροὴ πλήθους, καὶ
 τοιαῦται συγκινήσεις, ὥστε κατέπεσον τέ-
 λεον αἱ ἀμφιβολίαι καὶ οὐδεὶς πλέον ἐκ
 τῶν μυηθέντων κατὰ τὰς τελευταίας
 παραστάσεις, εἰς τὰ μυστήρια τῆς τέχνης
 τοῦ κ. Λεκατσᾶ, οὐδεὶς πλέον ἀρνέϊται
 ὅτι τὸ σύγχρονον θέατρον μόνον διὰ τοιού-
 των προσώπων εἶνε δυνατόν ν' ἀναδειχθῇ.
 Περὶ δὲ τοῦ θιάσου του, οὐδεμίαν ἔτι

ἐκφέρομεν κρίσιν. Ἐπιφυσασόμεθα ἀρ-
 γότερον νὰ ἐξετάσωμεν κατὰ πόσον ἐπέ-
 δρασεν ἡ θὰ ἐπιδράσῃ ἐπ' αὐτοῦ ἡ σιδηρᾶ,
 ἡ ἀκαμπτος θέλησις τοῦ θιασάρχου.

*

Ὁμιλήσαντες περὶ θεάτρου, ἐκφράζομεν
 ἐπισήμως καὶ δημοσίᾳ τὴν ἐγκάρδιον ἡ-
 μῶν εὐχὴν πρὸς σύστασιν συλλόγου, ἀνα-
 γράφοντος τὰ ἐξῆς ἐν τῷ ἀ ἀθροφ τοῦ κα-
 νονισμοῦ του.

«Σκοπὸς τοῦ συλλόγου εἶνε ἡ διὰ παν-
 τὸς μέσου πυρπόλησις ἢ καταστροφή τοῦ
 θεάτρου *Μπούκουρη* πρὸς σωτηρίαν τῶν
 Ἀθηναίων καὶ τῶν παρεπιδήμων ξένων
 ἀπὸ παντὸς κρυολογήματος καὶ περιπνευ-
 μονίας».

Ἐλπίζομεν ὅτι τοσαύτης συνδρομῆς
 θέλει τύχει τὸ φιланθρωπικὸν τοῦτο σω-
 ματεῖον, ὥστε καὶ τὴν ἀνίδρυσιν ἄλλου
 θεάτρου νὰ κατορθώσῃ, ἐφ' ᾧ καὶ ἀποτει-
 νόμεθα πρὸς τοὺς ἀνγκνῶστας μας — ἡ
 παρούσα θεωρηθῇτω καὶ ὡς ἰδιαιτέρα
 πρόσκλησις — καὶ παρακαλοῦμεν αὐτοὺς
 νὰ ὁρίσωσιν ἡμέραν καὶ ὥραν ἵνα γένηται
 ἡ προκαταρκτικὴ συνεδρία τοῦ *Συλλόγου*
πρὸς πυρπόλησιν τοῦ θεάτρου Ἀθηνῶν.
 Κατάλογοι ἐγγραφῆς πρὸς τοῦτο ἐκτεθῇ-
 σονται ἐν τοῖς γραφεῖσις ἡμῶν καὶ ὅλων
 τῶν ἐφημερίδων τῆς πρωτευούσης, θερμῶς
 παρακαλουμένων ἵνα ἀναλάβωσιν ὑπὸ τὴν
 προστασίαν των τὸ θεᾶρεστον τοῦτο ἔργον.

*

Καὶ κλείομεν τὰ περὶ θεάτρου, Ῥιχε-
 λιέ καὶ Ἀμλετ, διὰ τοῦ ἐξῆς ἀνεκδότου
 τῆς *Mme de Girardin*, ὅπερ μᾶς φαίνε-
 ται χαρακτηριστικώτατον διὰ τὸν κ. Λε-
 κατσᾶν ἐν σχέσει πρὸς τινὰς τῶν παρ'
 ἡμῖν *suradélφων* του.

«Ἀνθρωπὸς τις συναντήσας τὸν διά-
 σημον ὑποκριτὴν Garrick ἀπεκάλεσεν αὐ-
 τόν :

— Φίλτατε συνάδελφε . . .

— Ἀλλὰ δὲν σᾶς γνωρίζω, κύριε.

— Μπᾶ! Καὶ ἐν τούτοις τοσαύτις ἐ-
 διδάξαμεν ὁμοῦ εἰς τὸ θέατρον.

— Δὲν ἐνθυμοῦμαι, κύριε· τί πρόσωπον
 ἐπαίζατε; ἠρώτησεν ὁ Garrick.

— Ἀλλὰ εἰμαι ἐγώ, ὅστις ἔκαμνα εἰς
 τὸν Ἀμλετ τὸν πετεινόν!..

Δύο ἦσαν τὰ κυριώτερα ἐπεισόδια τῆς
 πρώτης ἐβδομάδος τοῦ νέου ἔτους, ἀλλ'
 ἐξηγητήθησαν ἀμφότερα ὑπὸ τῶν καθημε-
 ρινῶν ἐφημερίδων, ὥστε ἡμῖν μόνις ἀπομέ-
 νει νὰ σχετίσωμεν αὐτὰ πρὸς τὸν κατὰ
 τὸ ἔτος τοῦτο κυριεύοντα πλκνήτην Ἀ-
 ρην, ἵνα συμπεράνωμεν, ὅτι κατ' αὐτὸ πολ-
 λὰ ἔχει νὰ ἐπιτελέσῃ ὁ Θεὸς τῶν συγ-
 κρούσεων.

Τὸ πρῶτον ἐπεισόδιον, προκῦψαν ἐκ
 τῆς ἐσφαλμένης εἰδήσεως ἐνὸς πριγκιπι-
 κοῦ συνοικεσίου, διὰ τὸ ὅποσον πρωτίστως
 ἔδωκε νὰ ζητηθῇ καὶ νὰ μὴ δοθῇ ἡ ἐθνι-
 κὴ συγκατάθεσις, κατέληξεν ἰδιωτικῶς ἀ-
 φοῦ ἤγαγεν εἰς φῶς μίαν ἀνακτορικὴν δια-
 κοίνωσιν ἀναμνησκουσαν ἡμῖν τὰς ἀπα-
 ραιμύλους ἀποστροφὰς τοῦ Ἀστυνομικοῦ
 Δελτίου.

Ἀλλὰ τὸ δεύτερον ἐπεισόδιον οὐδεμίαν
 ἔχον κωμικὴν χροιάν εἰς βαθὺ ἐβύθισεν
 ἄλγος πάντα πατριώτην διὰ τὸν ἐξευτε-
 λισμόν, ὃν ὑπέστη τὸ ἔθνος ἐνεκεν ἐνὸς ἀ-
 ναξίου τέκνου του.

Τὸ γεγονός τοῦ ξυλισμοῦ τοῦ ἀγγλοῦ
 ἐπιτετραμμένου πολλαχῶς φέρεται καὶ δι-
 καιολογεῖται ἔτι, ἀλλὰ δὲν ἐξηκριβώθη ἐν
 τούτοις. Οἱ μὲν διατείνονται ὅτι ὁ χωρο-
 φύλαξ Καλπούζος βασιζόμενος ἐπὶ τοῦ ἀ-
 κολάστου ἐθίμου, φτίνει χρῶνται συνεχῶς
 οἱ ἐπιτετραμμένοι τὴν φύλαξιν τῆς δημο-
 σίας τάξεως, ἐρράπισσε βαναύσως τὸν ἐπί-
 σημον ξένον, οἱ δέ, ὅτι οὗτός ἐστιν ὁ ἐν-
 οχος ὅπως δήποτε καταπατήσας διατα-
 γήν, ἡς φύλαξ ἦν ὁ Καλπούζος.

Ἄλλ' ἂν ἀληθεύῃ τὸ τελευταῖον, ὅπερ
 θ' ἀποδειχθῇ παραπεμπομένης τῆς ὑποθέ-
 σεως εἰς τὰ ποινικὰ δικαστήρια, τίς ἡ ἰ-
 δική μας ἱκανοποίησις;

*

Ἄν ἀληθεύῃ τὸ τελευταῖον δὲν ὄφειλε
 τοσοῦτον νὰ ἐγείρῃ θόρυβον ὁ κ. Νικόλσων.

Ἐν τῷ Ἀγγλικῷ κήπῳ τοῦ Μονάρχου
 ὁ βασιλεὺς Μαξιμιλιανὸς Α', πάππος τοῦ
 αἰμνήστου Ὁθωνος, περιεπάτει ἐν ταῖς
 δεινδοστοιχίαις, σύρων τὸ κυνάρειόν του.
 Αἴφνης τοῦτο λυθὲν εἰσῆλθεν εἰς τοὺς ἀν-
 θῶνας καὶ ἔβλαπτε τὰ ἄνθη. Ὁ φρουρῶν
 χωροφύλαξ, μὴ γνωρίζων τὸν βασιλέα ἐν
 τῇ πολιτικῇ του στολῇ, ὑπέμνησεν αὐτῷ
 τὸν κανονισμόν τοῦ κήπου, ἀλλ' ὁ βασι-
 λεὺς δὲν ὑπήκουσε. Τότε ὁ χωροφύλαξ
 δὲν ἔδωκε τὸν ἀγνωστον ὅπως συμβαίνει
 παρ' ἡμῖν, ἀλλὰ τὸν διέταξε νὰ τὸν ἀκο-
 λουθήσῃ εἰς τὴν Ἀστυνομίαν.

Ὁ βασιλεὺς ὑπήκουσεν, ἀλλὰ μόλις ἐξ-
 ῆλθε τοῦ κήπου ἀκολουθῶν τὸν φύλακα ἀ-
 νεγνωρίσθη ὑπὸ τῆς ἀνακτορικῆς φρουρᾶς,
 ἥτις παραταχθεῖσα ἐπαρουσίασεν ὄπλα, ἐνῶ
 αἱ σάλπιγγες ἐπαίανισαν τὸν ὕμνον του. Ὁ
 ἀτυχὴς χωροφύλαξ ἐνόησας τὴν πλάνην
 τοῦ ἡθέλησε νὰ διαφύγῃ ἀλλὰ διαταχθεὶς
 ὑπὸ τοῦ συλληφθέντος ἀνῆλθεν εἰς τὰ ἀ-
 νάκτορα καὶ ἔλαθεν ὡς βραβεῖον τῆς ἐκ-
 πληρώσεως τοῦ καθήκοντός του προβιβα-
 σμὸν καὶ χρήματα.

Καὶ μυρία τοιαῦτα παραδείγματα ἀ-
 ναφέρονται, ἀλλ' ἐν ὅσῳ δὲν ἐξακριβώθη ἡ
 αἰτία τοῦ ἐν τῇ Πευκῶνι γεγονότος, οὐ-
 δὲν δυνάμεθα νὰ εἰπώμεν.

*

Κατὰ τὴν ἐξευτελιστικὴν παράταξιν
 νιφάδες χιόνος ἀνέμνησαν εἰς πολλοὺς ἄλ-
 λην ἀτυχὴ ἱστορίαν, τὴν τῶν Παρκερικῶν.
 Ὁ δὲ τὰς ἡμέρας ταύτας ἐπισυμβὰς θά-
 νατος τοῦ μεταμεληθέντος μισέλληρος
 Ἐδμόνδου Ἀμπού, τοῦλάχιστον ἀνέ-
 μνησεν ἡμῖν ὅτι αἱ μεγάλαι καρδίαι
 καὶ ἂν παρεκτραπῶσιν, ἐξυβρίζουσαι τὸ
 ἔθνος μας διὰ τὴν ἀμαρτίαν ἐνὸς ἀτόμου,
 μεταμελοῦνται εἴτα ἵνα ἀζωιωθῶσι τῆς συγ-
 γνώμης μας.

Ἱμδ.

ΔΗΜΟΣΙΑ ΥΓΙΕΙΑ

Α'

Τὸ νέον περὶ δαμαλισμοῦ
νομοσχέδιον

Μεταξὺ τῶν παρὰ τῆς Κυβερνήσεως κατ' αὐτὰς εἰς τὴν βουλὴν εἰσαγομένων νομοσχεδίων, ἀριθμοῦνται δύο ἀφορώντα εἰς τὴν δημοσίαν ὑγιείαν, τὸ μὲν περὶ δαμαλισμοῦ τὸ δὲ περὶ κινίτης. Προκειμένου περὶ τόσον ἰδιοτρόπου ρυθμίσεως ὑγειονομικῶν θεσμῶν τῆς χώρας, ἐπιτραπήτω μοι, ὅπως ὡς ἱατρός καὶ ὡς πολίτης, ἐκθέσω παρατηρήσεις τινὰς ἐπὶ τοῦ πρώτου νομοσχεδίου, ἀφιέμενος τὴν ἐκτίμησιν τοῦ τόσον ὑπὸ ἐπιστημονικῆν ὅσον καὶ ὑπὸ κοινωνικὴν ἔσφιν διαφέροντος δευτέρου εἰς τὴν κρίσιν τοῦ κοινοῦ. ἂν καὶ δὲν θεωρῶ ἀπο σκοποῦ νὰ παρατηρήσω συντόμως καὶ ἐπὶ τούτου, ὅτι πρὸ ἐτῶν ἀληθῶς ἡ νόθευσις τῆς καταχρηστικῶς ἐν τοῖς ἐμπορικῶς καταστήμασι, καὶ μάλιστα τῶν ἐπαρχικῶν, πωλουμένης θεικῆς κινίτης ἦτο συχνή. Σήμερον ὅμως τὰ πράγματα ὅπως δὴποτε μετέβαλον ὅψιν μόνον διὰ τοὺς προκατειλημμένους ἢ τοὺς διηνεκῶς τυραννουμένους ὑπὸ χρονίων δικαιοπόντων πυρετῶν ἀκούομεν ἐνίοτε παρακρουμένους διὰ τὴν ποιότητα τοῦ φαρμάκου τούτου, οὐ τὸ ἀνίσχυρον ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ φρονούμεν ὅτι ἐγκτεται μᾶλλον εἰς τὴν ποσότητα καὶ τὴν φύσιν τοῦ πυρετοῦ ἢ εἰς τὴν ποιότητα.

Διὰ τοῦ νέου νόμου θὰ προτιμηθῇ ἡ «ἀρίστη κινίτη», ἢ ἐπιτρέψῃ ὅμως ἡμῖν ὁ νομοθέτης νὰ παρατηρήσωμεν αὐτῷ, ὅτι ὅπως χαρακτηρίσωμεν χαμηλὸν τὴν ποιότητα, καὶ ἐπὶ τοῦ προκειμένου τὴν κινίτην, ὡς «ἀρίστην», δέον νὰ υποβάλωμεν τὸ πρῶτον τοῦτο τῶν διαφόρων ἐργαστασίων εἰς συγκριτικὴν ἐξέτασιν γενησομένην ὑπὸ ἐπιτροπῆς συγκεκριμένης ἐξ ἱατρῶν καὶ χημικῶν ὅπως κατορθώσωμεν ν' ἀνακαλύψωμεν τὸ γνησιώτερον, εἰς δ' καὶ θ' ἀποδώσωμεν τὸ ἐπιθετικὸν «ἀρίστη» καὶ ὅπερ ἡ κυβέρνησις ὀφείλει νὰ προτιμήσῃ. Τοιαύτη δὲ ἐρευνα, εἰρήσθω ἐν παρόδῳ, οὔτε εὐκολος οὔτε ἐφικτὴ φαίνεται ἡμῖν ἐνταῦθα.

Περιορισθώμεν ἐν τούτοις εἰς τὸ πρῶτον ζήτημα τὸ τοῦ δαμαλισμοῦ.

Ἄν καὶ παρῆλθον σχεδὸν 60 ἔτη ἀφ' ὅτου ἐν Νεαπόλει τῆς Ἰταλίας καὶ τὰ περίξ ἐνηργήθη τὸ πρῶτον ἐπιτυχῶς ὁ δαμαλισμὸς ἐπὶ ἐνὸς τρίτου τοῦ πληθυσμοῦ διὰ ζφικῆς δαμαλίδος, οὐχ ἥττον οἱ διασημότεροι τῶν ἐκεῖ ἱατρῶν ἀμφισβητοῦσιν ἔτι, ἐὰν ἡ κατὰ τὴν εὐλογίαν προφυλακτικὴ δύναμις τῆς τελευταίας ταύτης εἶναι ἴση πρὸς τὴν ἀπὸ ἀνθρώπου λαμβανόμενῃ δαμαλίδᾳ ὕλην. Δὲν διαφωνοῦσιν ὅμως μόνον οἱ ἱταλοὶ ἱατροὶ ἐπὶ τοῦ ζητήματος τούτου, οἱ πλεῖστοι καὶ ἐγκριτοὶ μάλιστα διαφόρων ἄλλων ἐθνῶν ἱατροί, ἐν οἷς οἱ Γερμανοὶ Router καὶ Hunger, οἱ Ἀγγλοὶ Gregory καὶ Cecly καὶ ὁ Γερμανο-ῤώσος Thiele προτιμῶσι τὸν δι' ἀνθρωπίνης λέμφης δαμαλισμὸν. Ὅτε δὲ ἀπεδείχθη ὅτι διὰ τῆς ἐφαρμογῆς τῆς τελευταίας ταύτης μεθόδου μετεδόθησαν

μὲν, ἐν ὀλίγοις ἀληθῶς περιστάσεσι, σοβαρὰ νοσήματα ὡς ἡ σύφιλις κλπ. ἀπὸ ἀτόμου εἰς ἄτομον, ἀπεδόθη δὲ ὑπὸ τινῶν εἰς τὸν δαμαλισμὸν ἐν γένει ἡ ἐξασθένησις δῆθεν τῶν νεωτέρων γενεῶν, ὡς καὶ ἡ αὖξήσις τῆς θνησιμότητος κατὰ τὴν παιδικὴν ἡλικίαν (αἱ τελευταῖαι δύο αἰτιάσεις χρήζουσιν ἔτι ἀποδείξεως) ἡ καταφορά κατὰ τοῦ δαμαλισμοῦ ἐν γένει ἐκορυφώθη. Ἐκτοτε βλέπομεν τοὺς ἱατροὺς τῶν πεπολιτισμένων ἐθνῶν διηρημένους τοὺς μὲν παραδεχομένους, τοὺς δὲ ἀπορρίπτοντας ἐντελῶς τὸν ὑποχρεωτικὸν δαμαλισμὸν. Εὐτυχῶς μόνον ἡ Ἑλλὰς ἐξαιρεῖται τοῦ κανόνος τούτου, καθότι οἱ ἱατροὶ αὐτῆς ἔσχον τὴν εὐκαιρίαν νὰ πεισθῶσι κατὰ τὴν τελευταίαν φθοροποιὸν ἐπιδημίαν τῆς εὐλογίας περὶ τῆς ἀναμφιβόλου ἀξίας τῆς εὐεργετικῆς ἀνακαλύψεως τοῦ Jenner. Ἡ περὶ ἧς ὁ λόγος πάλιν βαθμηδὸν παρῶν ἔτι ἐπὶ τοσοῦτον ὥστε ἀπὸ δεκαετίας οἱ κατὰ τῆς δαμαλίδος πατριῶται καὶ συνάδελφοι ἡμῶν ἐξακολουθοῦσιν ἐπιδιώκοντες τὴν διὰ τοῦ Γερμανικοῦ κοινοβουλίου κατάργησιν τοῦ ὑποχρεωτικοῦ δαμαλισμοῦ. Δὲν ἠρκέσθησαν δὲ εἰς τοῦτο μόνον, ἀλλὰ τῷ 1883 ἐν τῷ ἐν Βέρνῃ τῆς Ἑλβετίας διεσπείρῃ συνεδρίῳ ἀπεράσισαν νὰ υποβάλωσι τὴν αἰτησίν των ἀπ' εὐθείας εἰς τὸν ἀρχικαγγελεσιον πρίγκιπα Βίσμार्κ. Συνεπείθ' δὲ τῶν διαδημάτων τούτων τὸ κοινοβούλιον παρεδέξατο τὸν σχηματισμὸν πολυμελοῦς ἐπιτροπῆς συγκεκριμένης ἐκ βουλευτῶν, ἱατρῶν καὶ ἱατρικῶν ἐπιστημοτῶν τοῦ Βερολίνου, εἰς ἣν ἔλαβον μέρος καὶ τρεῖς τῶν μᾶλλον ἐνθερμῶν ἀντιπάλων τοῦ δαμαλισμοῦ. Μετ' ἄρκετάς συσκέψεις ἡ ἐπιτροπὴ ἀνέκυψεν εἰς τὸ Reichstag ὅτι «συμφέρεται νὰ διακηρῇται ὁ ὑποχρεωτικὸς δαμαλισμὸς ὑπὸ τὸν ὅρον ὅπως ν' ἀντικατασταθῇ ἡ ἀνθρωπίνη δαμαλὶς διὰ τῆς ζφικῆς. Συζητηθήσεται ἐπομένως προσεχῶς ἡ γνώμη αὕτη τῆς ἐπιτροπῆς ἐν τῷ κοινοβουλίῳ» φρονῶ δὲ ὅτι τὸ κοινοβούλιον θὰ ἐπιψηφίσῃ αὐτήν, ἂν καὶ δὲν εἶναι ἀδύνατον νὰ συμβῇ τὸ ἐναντίον, διότι εἶναι γνωστὸν ὅτι ἡ χρῆσις τῆς ζφικῆς δαμαλίδος δὲν εἶναι πάντῃ ἀκίνδυνος ἰδίᾳ μάλιστα, ὡς ἐκ τῶν οὐχί τόσον σπανίως ἐπιγιγνομένων, κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἥττον ἐκτεταμένων, πυρετογενῶν ἐρυσιπελάτων, ἅτινα καὶ εἰς θάνατον ἐνίοτε ἀπολήγουσι.

Μετὰ τ' ἀνωτέρω, καὶ μάλιστα ἀφ' οὗ δὲν ἐπείγει μέχρι τοῦδε παρ' ἡμῖν, φρονούμεν ὅτι ὀφείλομεν ν' ἀναμείνωμεν τὴν ὀριστικὴν ἀπόφασιν τοῦ κοινοβουλίου ἐπὶ τοῦ ἐν λόγῳ ζητήματος, καὶ ἐν καταφατικῇ μὲν περιπτώσει νὰ ἐξετασθῇ καὶ ἐνταῦθα ὑπὸ πολυμελοῦς ἐπιτροπῆς, ἐὰν συμφέρῃ κατὰ τὸ παρὸν καὶ παρ' ἡμῖν ἡ σύστασις ἐργαστασίου δαμαλίδος.

Τὸ ἐπ' ἐμοὶ δὲν διστάζω ποσῶς νὰ ἐκφράσω ἀπὸ τοῦδε ἐναντίαν γνώμην, διότι πρὶν ἢ συστηθῇ καὶ ἐν Ἑλλάδι τοιοῦτον ἐργαστάσιον δέον νὰ προπαρασκευασθῇ τὸ ἀπαιτούμενον ἰδιόκον ἱατρικὸν προσωπικόν, διότι ἄνευ τούτου οὐδὲν θέλει κατορθωθῇ.

Ἰδοὺ ἡ περὶ τούτου γνώμη τοῦ ἐν Wei-

mar (Μέγα Δουκάτον τοῦ Σαξ-Βάιμπερ) ἱατροῦ Pfeiffer, μυστικοῦ ἱατροσυμβούλου καὶ Προέδρου τοῦ ἐκεῖ δημοσίου ἐργαστασίου δαμαλίδος. Συμφώνως πρὸς τὴν γνώμην τῶν κ. κ. δαμαλιστῶν ἱατρῶν Voigt καὶ Piza ἐν Ἀμβούργῳ, Riesel ἐν Ἀλλῃ (Πανεπιστήμιον ἐν Πρωσσίᾳ) Wiedenmann ἐν Στούτγαρτ καὶ Feiler ἐν Βερολίῳ «Πρεσβεύω ὅτι ἡ ἀξία τῆς ἐμβολιαστικῆς μεθόδου τοῦ Jenner διὰ τῆς ἀνθρωπίνης δαμαλίδος ἡ διὰ τοιαύτης μεμιγμένης μετὰ γλυκερίνης ὡς καὶ ἡ διὰ ζφικῆς δαμαλίδος εἶναι ἡ αὕτη, μὲ τὴν παρατήρησιν μόνον ὅτι ἡ ἐξάσκησις αὐτῶν δέον νὰ ἐνεργῇται ὑπὸ εἰδημόνων καὶ εὐσυνειδήτων ἱατροδαμαλιστῶν...

Ὁ αὐτὸς συγγραφεὺς ἐξακολουθεῖ περαιτέρω «δέον νὰ ἐπιτηρηθῇ ἡ ἐκπαίδευσις τῶν δαμαλιστῶν ἱατρῶν, ὡς καὶ ὁ «διορισμὸς αὐτῶν.» Τῆς αὐτῆς γνώμης εἶναι καὶ ὁ Jenner καὶ ἕτεροι.

Εἶτα δέον νὰ ἐρευνηθῇ ἀκριβῶς ἐὰν ἡ προμήθεια καταλλήλων μόσχων πρὸς παραγωγὴν δαμαλίδος ὕλης δὲν παρουσιάζῃ δυσχερεῖας, ἔτι μᾶλλον δὲ ἐὰν αὕτη δὲν εἶναι δαπανηρά.

Σημειωτέον ὅτι ἡ τῶν Μεδισολάνων δεδοκιμασμένη πρὸς δαμαλισμὸν ὡς καταλλήλος δαμαλὶς ὕλη, ἥς μεγάλην νῦν ποιοῦνται χρῆσιν καὶ ἐν Γερμανίᾳ, τιμᾶται πρὸς δαμαλισμὸν 20 ἄτόμων τρία περίπου φράγκα ἢτοι δι' ἕκαστον ἄτομον 15 περίπου λεπτά, ὁ δὲ φαρμακοποιὸς Sauter ἐν Γενεύῃ τῆς Ἑλβετίας πωλεῖ ἐκάστην φιάλην περιέχουσαν καὶ τῆς αὐτῆς δαμαλίδος ὕλης ποσότητα ἱκανὴν ὅπως δαμαλισθῶσι 40—50 ἄτομα ἀντὶ 25 φρ., ἢτοι 50 λεπτά δι' ἕκαστον ἄτομον. Φρονούμεν ὅτι ἀπέναντι τοιαύτης εὐτελοῦς τιμῆς δὲν συμφέρεται ἡμῖν νὰ συστηθῇ ἀπὸ τοῦδε καταστήμα πρὸς παραγωγὴν δαμαλίδος ὕλης ἐν Ἑλλάδι. Καλλίον νὰ ὡσεληθῶμεν ἐκ τῆς πείρας ἄλλων ἢ νὰ ἀποκτήσωμεν τοιοῦτον ἐπὶ ζημίᾳ τοῦ δημοσίου ταμεῖου.

Β'

Ἐὰ προφυλακτικὰ κατὰ τῆς
ἀσιατικῆς χολέρας μέσα

Σχετικῶς πρὸς τὸ ἀρνητικὸν συμπέρασμα ὅπερ διατυπῶ ἐνταῦθα ἐπὶ τῆς κυβερνητικῆς προθέσεως, τῆς ἀφορώσης τὴν σύστασιν ἐιδικοῦ καταστήματος πρὸς παραγωγὴν δαμαλίδος ἐν Ἑλλάδι, νομίζω πρέπον νὰ θίξω πρωτοβούλως ἕτερόν τι ἀντικείμενον τῆς δημοσίου ὑγείας ἀσυγκρίτῳ λόγῳ πλέον κατεπεύγον.

Προκειμένου περὶ τοῦ ἀγαθοῦ σκοποῦ τῆς ὅσον ἐνεστί βελτιώσεως τῶν ὑγειονομικῶν συνθηκῶν, ἐν αἷς διατελοῦμεν καὶ ὑπ' ὅψιν ἔχων ὅτι καὶ ἡ Ἑλλὰς ἐπαπειλεῖται σήμερον, ὅπως ἅπαντα τὰ μέχρι τοῦδε μὴ προσβληθέντα ὑπὸ τῆς ἀσιατικῆς χολέρας ἐπιλοιπα κράτη τῆς Εὐρώπης, θεωρῶ σκόπιμον νὰ ἐπιστήσωσιν οἱ ἀρμόδιοι τὴν προσοχὴν των ἐπὶ τῆς ἐνδεχομένης καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα εἰσβολῆς τῆς φοβερᾶς ταύτης μάλιστα τῆς ἀνθρω-

πότητος. Οὐδέναν βεβαίως λανθάνει ὅτι ἀπὸ ἐνὸς καὶ ἡμίσεος ἥδη ἔτους καὶ ἔκτοτε ἀκολουθοῦμεν ἐναγωνίως τὴν πορείαν τῆς ἐπαράτου ταύτης νόσου ἥτις ὡς ἄλλο ξίφος τοῦ Δαμοκλέους ἐπικρέμαται τῆς κεφαλῆς ἡμῶν, καὶ ἥτις ἐν Αἰγύπτῳ ὑπὲρ τὰς 30 χιλ. ψυχῶν ἔστειλεν εἰς τὸν τάφον.

Δύο τινὰ ὡς τὰ μάλλον προφυλακτικὰ κατὰ τῆς ἰνδικῆς χολέρας μέσα παραδέχεται ἡ νεωτέρα ἐπιστήμη. Αὐτὴν σχετικὴν τῶν χολεριῶντων καὶ τῶν ὑπόπτων τῆς νόσου ἀπομόνωσιν καὶ Βον) Τὴν καθαρὴν ἐν τῇ εὐρυτέρᾳ τῆς λέξεως σημασίᾳ.

Ὡς πρὸς τὸν πρῶτον ὅρον παρουσιάζεται ὡς κατεπείγουσα ἀνάγκη ἡ παρεμπόδισις τῆς εἰσβολῆς τῆς νόσου ἀπὸ χώρου εἰς χώρον οὐχὶ διὰ τῶν συνήθων λοιμοκαθαρτηρίων, ἀτινα θεωροῦνται τὴν σήμερον γενικῶς σχεδὸν ὡς τόσον ἀνωφελῆ ὅσον καὶ καταθλιπτικὰ διὰ τὸ ἐμπόριον καὶ τὰς διεθνεῖς συναλλαγὰς προπύργια κατὰ τῆς χολέρας, ἀλλὰ διὰ τῆς ἐπιμελοῦς καὶ κατ' ἰδίαν ἱατρικῆς ἐξετάσεως ἐκάστου τῶν ἐκ μεμολυσμένων ἢ ὑπόπτων μερῶν εἴτε διὰ ξηρὰς, εἴτε διὰ θαλάσσης προερχομένων ταξιδιωτῶν. Ὅσοι ἐξ αὐτῶν προέρχονται ἐκ μὴ ἐπιχολέρων ἢ ὑπόπτων μερῶν καὶ οὐδὲως φέρουσι συμπτώματα προδρομικὰ τῆς νόσου δύνανται νὰ ἐλευθεροκοινωνήσωσι μετὰ ὀλιγοήμερον ἐπιτηρητικὴν κάθαρσιν, οἱ δὲ ὅπως δὴ ποτε πάσχοντες ἢ ὑποπτοὶ πρέπει νὰ ἀπομονώωνται ἐν παραπήγμασιν ἢ ἐν σκηναῖς καὶ νὰ ὑποβάλλωνται εἰς τὴν δέουσαν ἀπολύμανσιν.

Ἐν περιπτώσει δὲ, καθ' ἣν δὲν τελεσφορήσωσι τὰ μέτρα ταῦτα τῆς γενικῆς προφυλάξεως χώρας τινός, καὶ ἡ νόσος εἰσβάλλει εἰς αὐτὴν δέον ἡ ἀρχὴ νὰ καταφύγῃ δραστηρίως εἰς τὰ τῆς μερικῆς προφυλάξεως. Ἀμα τῇ ἐμφανίσει ἐν τινὶ πόλει τοῦ πρώτου χολερικοῦ κρούσματος ἀνάγκη πᾶσα νὰ ἀπομονώται ὁ οἶκος, ἐν ᾧ τοῦτο συμβαίνει, καὶ νὰ τοποθετηθῇ ὁ χολεριῶν ἢ ὁ ὑποπτος τῆς νόσου ἢ καὶ τὸ πτώμα εἰς παραπήγματὰ ἀλλήλων κεχωρισμένα, ἢ καὶ καθ' ὅρισμένους τοῦ ἔτους ὥρας εἰς σκηνάς. Εἴτα ἐνεργεῖται ἡ ἀπολύμανσις τοῦ οἴκου μετ' ὅλων τῶν ἐν αὐτῷ περιεχομένων πραγμάτων ὅπως καὶ τῶν ἀποπτῶν. Διὰ τὴν κατάλληλον ἐκτέλεσιν τοῦ σπουδαίου τούτου ἔργου ἀνάγκη πᾶσα νὰ ἐπαγρυπνῶσιν οἱ ἀρμόδιοι ἱατροὶ βοηθούμενοι ὑπὸ τῆς ἀστυνομίας. Οὕτω πως ἐπέτυχον νὰ περιορίσω τὴν χολέραν ἐγὼ αὐτὸς ἐν Δήλκῳ κατὰ τὸ 1865. Δὲν χρήζει λόγου, νομίζω, ὅτι ὁ σπινθήρ σβέννεται εὐκολώτερον τῆς πυρκαϊᾶς. Ἀλλ' ἐπὶ τῇ ὑποθέσει ὅτι ἡ νόσος ἀναπτύσσεται μόνον ταῦτα ἐπιδημικῶς, ἡ ἀνάγκη τῆς εἰρημένης ἀπομονώσεως μένει ἡ αὐτή. Ἐπομένως ἡ ἀρχὴ πόλεως τινος ἐπαπειλουμένης ὑπὸ τῆς χολέρας, ορεῖται ἐγκαίρως πρὸ τῆς εἰσβολῆς αὐτῆς, νὰ φροντίζῃ διὰ τὴν κατασκευὴν ἐνὸς παραπήγματος διὰ τοὺς χολεριώντας, ἐτέρου διὰ τοὺς ὑπόπτους τῆς νόσου, καὶ τρίτου εἰσέτι μικροτέρου δυναμένου νὰ χρησιμεύσῃ ὡς νεκροθάλαμος.

Β'.) Ὡς πρὸς τὸ ζήτημα τῆς καθαρότητος, ἐν ᾗ ἐγκρίεται κατὰ τὴν γνώμην τῶν διασημοτέρων χολερολόγων ἄν μιν ἐπιτρέπηται ἡ ἐκφρασις ὡς τοῦ Cunningham, Pettenkofen, Pasteur, Koch καὶ ἄλλων κατὰ πρῶτον λόγον ὡς προφυλακτικὴ κατὰ τῆς χολέρας ἰσχύς, ὁμορῶνως συνιστᾶται ἡ καθαρὴ τῶν πλατειῶν, τῶν ὁδῶν, τῶν αὐλῶν ὡς καὶ ἡ συχνὴ κένωσις καὶ ἀπολύμανσις τῶν ὑπονόμων καὶ ἀποπτῶν. Εἶναι εὐχῆς ἔργον νὰ πραγματοποιηθῇ αὕτη καὶ παρ' ἡμῖν καὶ νὰ πραγματοποιηθῇ μάλιστα μετὰ περισσotέρου ἀποτελέσματος ἢ ὅσον συνήθως παρατηρεῖται ἡ ἀπολύμανσις αὕτη εἰς τὰ δημόσια οὐρητήρια τὰ ἐπὶ τῆς Ἀνατολικῆς λ. χ. πλευρᾶς τῆς πλατείας τῆς Ὁμονοίας, ἐν τῷ πρὸ τῶν ἀνακτόρων κήπῳ ἐν τῇ μεσημβρινῇ ἄκρᾳ τῆς ὁδοῦ βουλῆς, καὶ ἐν τῇ ἀπέναντι τοῦ Συλλόγου Παρνασσοῦ γωνίᾳ.

Ἐὰν εἶναι ἀληθές, ὡς αἱ κακὴ γλῶσσαι λέγουσιν, ὅτι τὸ δημόσιον ταμεῖον δὲν πᾶσχει πληθῶραν χρημάτων, ἐρωτῶ τί εἶναι συμφορώτερον νὰ ἀντιμετωπισθῇ τὸν κίνδυνον τῆς χολέρας ἢ νὰ συστήσωμεν κατὰ τὴν πρὸς παραγωγὴν δαμαλίδος, ἣν δυνάμεθα πᾶσαν στιγμὴν νὰ προμηθευθῶμεν εὐκόλως καὶ οὐ στεροῦνται εἰσέτι κράτη πολλὰ τῆς Ἑλλάδος ἀρχαιότερα καὶ μεγαλειότερα.

Περαιόντες λέγομεν ὅτι, θεωροῦμεν ἄφ' ἐνὸς τὸ περὶ κινίνης ζήτημα ὡς παραβλάπτον κεκτημένα δικαιώματα, δηλαδή τὰ τῶν φαρμακοποιῶν, καὶ ἐκτὸς τούτου ὡς μὴ ἔχον οὐσιώδη σχέσιν μετὰ τῆς δημοσίου ὑγείας καὶ συνεπῶς μὴ συζητητέον—καὶ ἄφ' ἑτέρου τὸ περὶ συστάσεως δημοσίου καταστήματος πρὸς παραγωγὴν δαμαλίδος ὡς πρόωρον.

ΒΕΡΝΑΡΔΟΣ ΟΡΝΣΤΑΙΝ

Ἀπόστρατος ἀρχίατρος.

ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ ΑΝΕΥ ΕΡΩΤΗΣΕΩΝ

Ἀληθές εἶναι ὅτι τὰ βιβλία παρημελήθησαν, ἀφ' οὗτο ὁ ἡμερησίος καὶ περιοδικὸς τύπος ἔλαβε τοιαύτην τεραστίαν ἀνάπτυξιν. Αἱ ἐφημερίδες καὶ τὰ περιοδικὰ ἐπολλαπλασιάσθησαν εἰς καταπληκτικὸν βαθμόν, δὲν ὑπάρχει δὲ πλέον ἀνεπτυγμένος ἄνθρωπος, ὅσῳ ὀλίγῳ φιλανθρωπίστῃ καὶ ἂν εἶνε, ὅστις δὲν παρακολουθεῖ μίαν ἐφημερίδα ἢ ἓν περιοδικὸν τοῦλάχιστον.

Κατὰ τῆς τάσεως ταύτης ἀντεπεξῆλθεν ἐσχάτως ἐν Γερμανίᾳ ὁ διάσημος φιλόσοφος Χάρτμαν διὰ σειράς ἁρμόρων, ἐν οἷς ὑποστηρίζει ὅτι ἡ τοιαύτη παρὰ τῷ δημοσίῳ εὐνοία τοῦ καθημερινοῦ τύπου παρασκευάζει ἡμιμαθὴ καὶ ἑλαφρόνους γενεάς, μὴ δυνάμεναι νὰ ἀναλάβῃ γενναῖα καὶ μεγάλᾳ ἔργα. Προτείνει δὲ καὶ ὡς μέσα θεραπείας κατὰ τῆς ὁλοῦν διαδεδομένης ταύτης «ἡθικῆς ἐπιδημίας» πρῶτον, ὅπως οἱ νέοι ἀναγινώσκουσιν τὸ διπλάσιον τῶν ὅσων ἀνεγίνωσκον οἱ πρόγονοι ἡμῶν, ἀποκλείσθῃ δὲ ὁ δῶκε τοῦ κύκλου τῶν μελετῶν αὐτῶν ἡ ἐφημερίδα καὶ τὰ περιοδικὰ, μέχρις οὗ εἰσελθῶσιν εἰς τὸν πρακτικὸν βίον, εἴτα αἱ βιβλιοθηκαὶ μεταβληθῶσιν εἰς ἐπιστημονικὰ σπουδαστήρια, οἱ βιβλιοπῶλαι περικόψωσι πᾶσαι τὰς περιττάς αὐτῶν δαπάνας, ἵνα παρέχωσι τὰ βιβλία εἰς προσιτὰς τιμὰς, συστηθῇ δὲ καὶ μεγάλη ἐταιρεία, ἥτις μετὰ προηγουμένην ἐξέτασιν θέλει δημοσιεύει τὰ ἔργα πτωχῶν συγγραφέων. Ἐν τῷ σχεδίῳ τοῦ γερμανοῦ φιλοσόφου περιλαμβάνεται ἐπίσης καὶ ἡ καταπολέμησις τῶν μεγάλων ἐφημερίδων, ἐπ' ὧς φελεῖται τῶν μικροτέρων καὶ εὐνοτερόνων.

λων ἐφημερίδων, ἐπ' ὧς φελεῖται τῶν μικροτέρων καὶ εὐνοτερόνων.

✱

Ἐπάρχει βεβαίως τὸ Πνεῦμα τοῦ ὄνου τοῦ Βίκτωρος Οὐγκώ. Ἐν αὐτῷ ὅμως τὸ ἐν λόγῳ τετράποδον δὲν κατέχει ἡ ἀλληγορικὴ θέσιν, οἱ ἐπιθυμοῦντες δὲ νὰ ἔχωσι λεπτομερέστερον ἐπ' αὐτοῦ σύγγραμμα, πρέπει νὰ καταφύγωσιν εἰς τὸ ἐσχάτως ἐν Γερμανίᾳ ἐκδοθὲν Βιβλίον τῶν ὄνων. Ἐν αὐτῷ ὁ συγγραφεὺς παρέθηκεν ὅ,τι ἐγράφη ἐν πάσῃ φιλολογίᾳ, ἀπὸ τῶν ἀρχαιοτάτων χρόνων, ἐπὶ τοῦ δυστυχοῦς ζώου, καθιστᾶ δὲ τὸν ἀναγνώστην μάρτυρα τῶν βαθμιαίων παρὰ τῇ κοινῇ γνώμῃ καταπτώσεων, αἱ ὑπέστη ὁ «συμπαθὴς οὗτος μάρτυς», ὡς ἀποκαλεῖ αὐτό. Οὕτως ἄλλοτε, κατὰ τὸν μεσαιῶνα, οἱ σουλτάνοι ἐλάμβανον τὸ ὄνομα τοῦ ὡς τιμητικὸν τίτλον, ἐθεωρεῖτο δὲ ὡς ἡ προσωποποιήσις τῆς σοφίας καὶ εὐγενείας. Ἐκτοτε οἱ καιροὶ ἥλλαξαν καὶ τὸ ὑπομονητικὸν κτήνος ἐγένετο τὸ ἀντικείμενον τῆς γενικῆς καταφρονήσεως καὶ τὸ σύμβολον τῆς ἡλιθιότητος.

✱

Τῆς χολέρας, μολοντοῖ ἐν οὐδεμιᾷ χώρᾳ τῆς Εὐρώπης ἐνδημεῖ πλέον αὕτη, πολλοὶ ὕγειονόμοι νομίζουσιν ὅτι δὲν ἀππλᾶνται ἐντελῶς καὶ ὅτι ἡ ἐπιφοδὸς νόσου δὲν περιμένει ἡ εὐκραστεράν ἐποχὴν, ὅπως ἐπισκεφθῇ ἐκ νέου ἡμᾶς μετὰ νέων δυνάμεων.

✱

Ἡ μανία τοῦ παραδόξου ἐπιτείνεται καταπληκτικῶς ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν. Τὴν τελευταίαν ἀκόμη ἐδομάδα αἱ εὐρωπαϊκαὶ ἐφημερίδες ἀνέγραψαν τὴν ἐν Γαλλίᾳ σύστασιν ἐταιρείας ὑπὸ τὸν τίτλον, «Ὁ Ἀντιθεϊστικὸς», ἥς σύμβολον εἶναι τὸ βήτην «Ὁ Θεὸς εἶναι ὁ ἐχθρὸς». Οἱ ἀποτελοῦντες τὸ σωματεῖον τοῦτο εἶναι ὑποχρεωμένοι νὰ μὴ προφέρωσι ποτὲ τὴν λέξιν «Θεός», νὰ καταβάλωσι δ' ἀπὸ κοινοῦ πᾶσαν προσπάθειαν ὅπως αὐτὴ διαγραφῇ πασῶν τῶν γλωσσῶν τοῦ κόσμου! Ὅ,τι ὅμως ὑπερβαίνει πᾶσαν ἰδέαν εἶνε ὅτι πρὸς τοῦτο ἡ ἐταιρεία προέβη εἰς σύστασιν . . . ἐκκλησιῶν!

✱

— Μαρούλα, σήμερον μοῦ φαίνεται ὅτι τὸ κρασί εἶναι καλλίτερον ἀπὸ ἄλλαις ποταῖς.

— Ἀ! θὰ ἔκανα λάθος καὶ θὰ σὰς ἔφερα ἐκεῖνο, ποῦ ἀγορίζω γιὰ τὸν ἐαυτό μου!

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΑΙΝΙΓΜΑΤΑ

3

Τῶν ἐπαιτῶν τὰ σώματα συνήθως περιβάλλω. Ὡς τῆς μουσικῆς τὴν κλίμακα τὸ πρῶτόν μου κατέχει θεσιν, ἐνφ' ὃ τὸ ἄλλο ἐχθρόν αὐτῆς ὀλέθριον ἢ γεωργία ἔχει. . .

4

Εἶμαι νῆσος τοῦ Αἰγαίου, ἀν' ἀλλάξῃς τὸ κεφάλι, γίνομαι καὶ πάλιν νῆσος, ἄλλᾳ νῆσος τότε ἄλλη. ἂν δὲ μ' ἀποκεφαλίσῃς, διὰ νὰ σοῦ χρησιμεύσω, πρέπει ἐσκέπτως νὰ κτυπήσῃς.

5

Ἄμα σ' ἀπαντήσω βγαίνων ἀν' ἀλλάξῃς τὸ κεφάλι, τότε σὲ πάλιν σημαίνω,

6

Μὲ σκοτώνεις εἰς τὸ ἐν καὶ αἱ βράξεις εἰς τὸ ἄλλο κεφαλὴν ἂν μεταβάλω.

7

ΛΥΣΕΙΣ

1. Καρὶς - Ἀκρίς - ἀκρί - βίς ὕς - ὕσις.
2. Πάρις - παῖς - βίς.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

κ. Σ. Σ. Γιούργεβον. Ἐνεγράφησαν εὐχαριστοῦμεν. Ἡ ἔκδοσις τῆς Δ. τ. Π. διακοπείσα ἐπ' ὀλίγον ἐπανελήφθη. — Ἀρμονία - Σμύρνης. Ἐνεγράφη εὐχαριστοῦμεν. — κ. Μ. Θ. Τ. Κεφαλληνία καὶ Γ. Δ. Δ. Ναυπλίου. Ἐλήφθη εὐχαριστοῦμεν. — Π. Α. Κέρκυραν καὶ Γ. Θ. Μ. Πόργον. Ἀπεστάλησαν. — Γ. Τ. Κυδωνίας. Εὐχαριστοῦμεν.